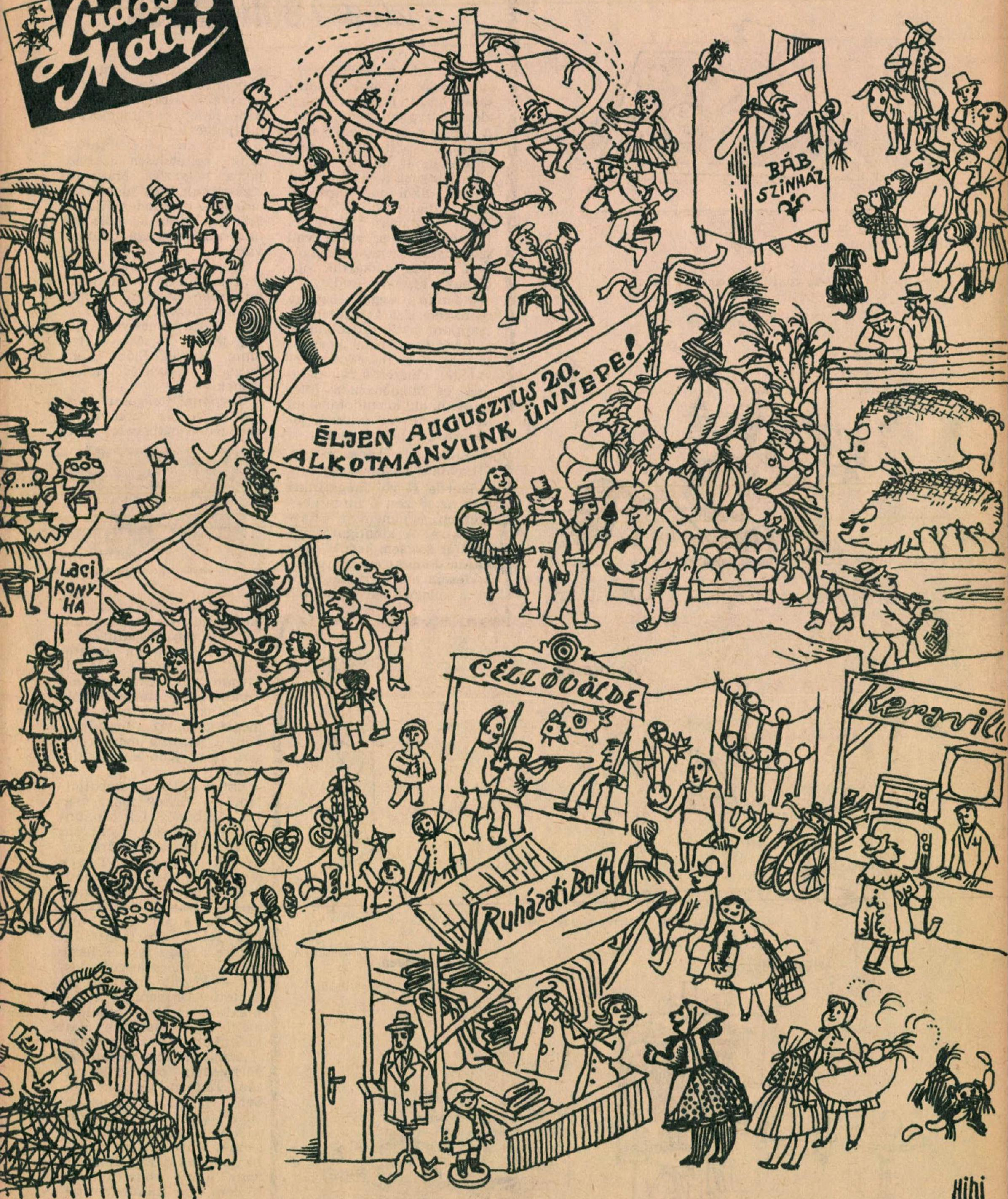
Ludas Matyi

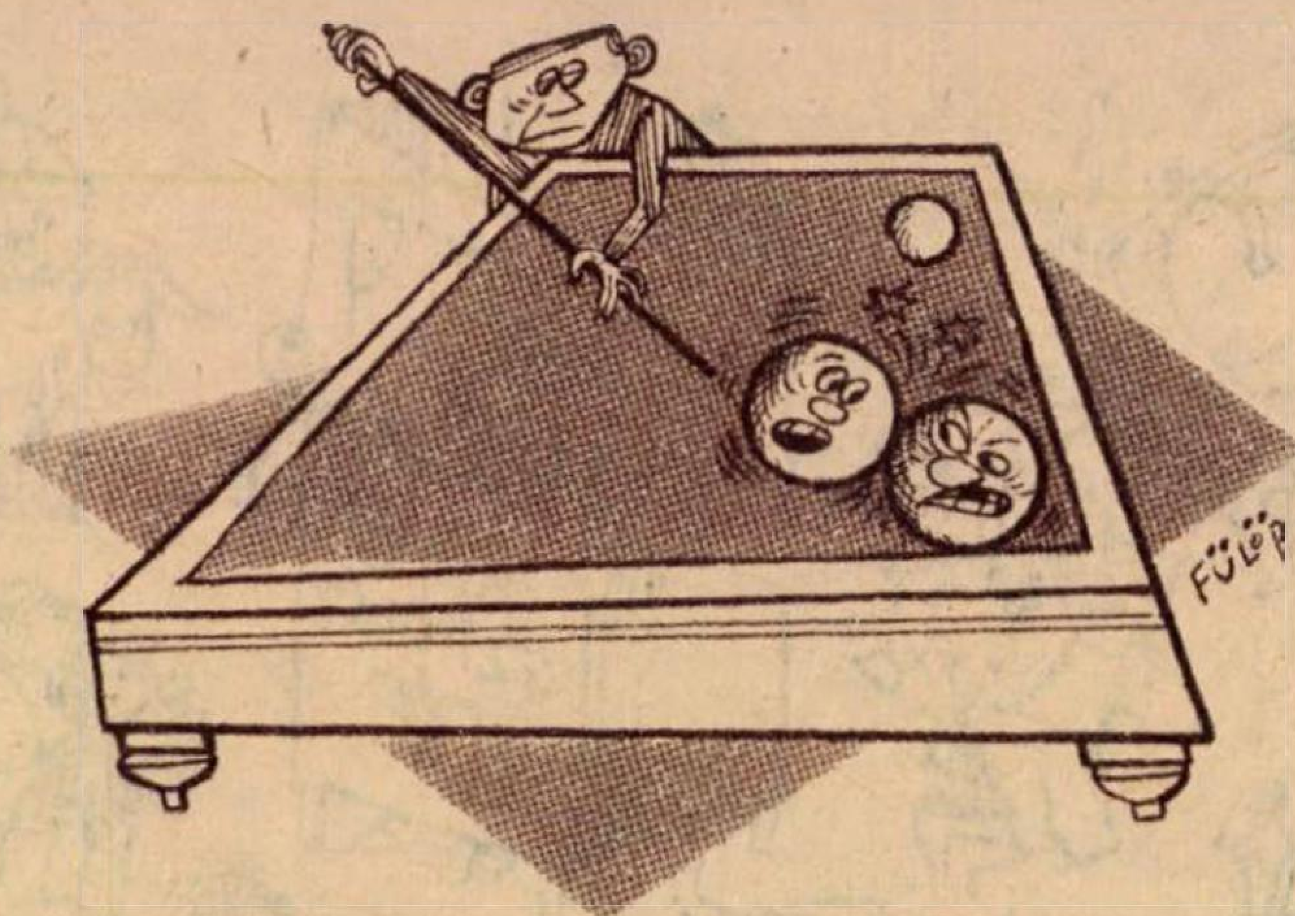
XXI. évfolyam 33. szám, Ára: 1 forint 1965. augusztus 19

Hegedűs István rajza

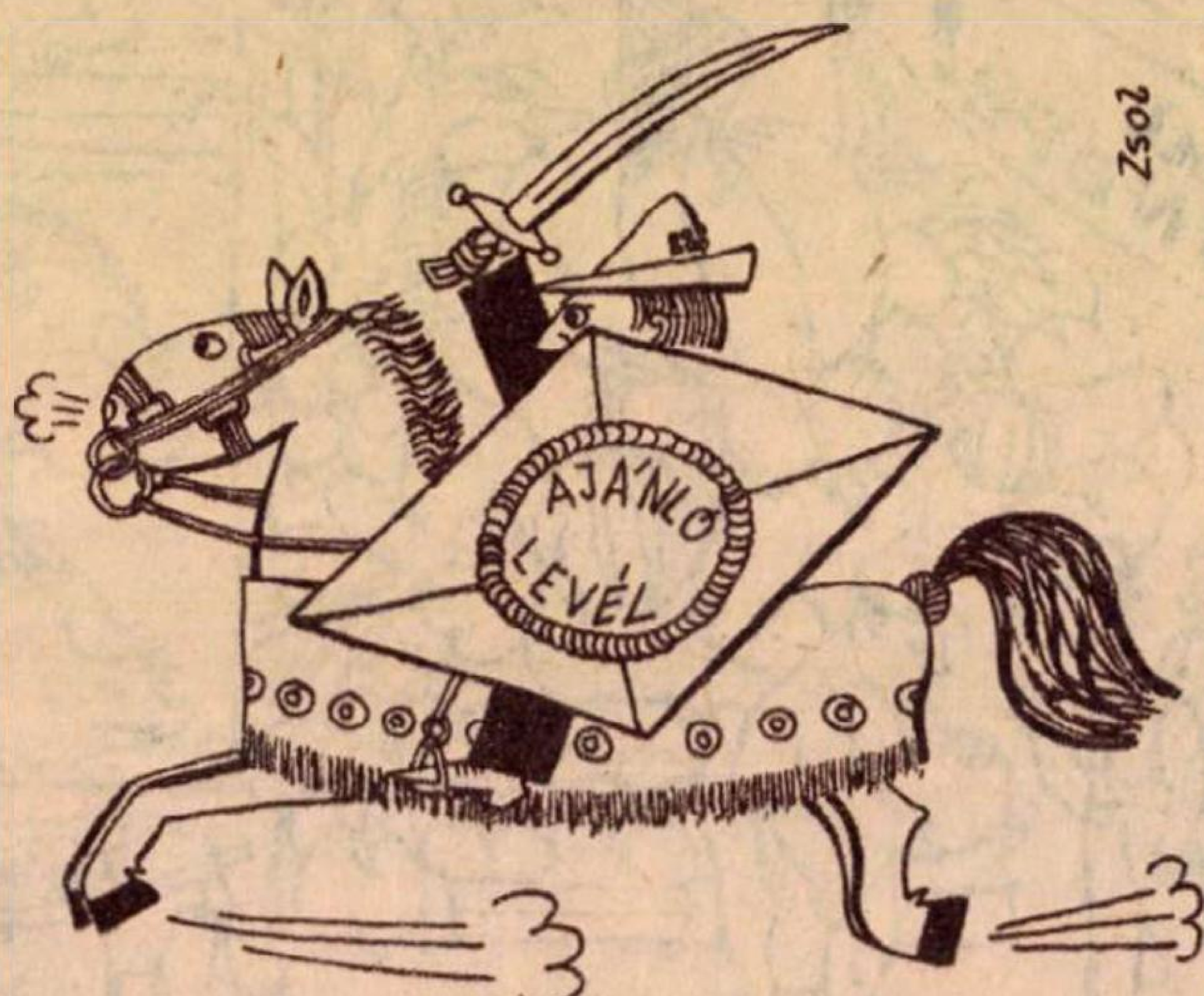
— *Mondja, lelkem, a divatrevüt merre találom?*

Karambol

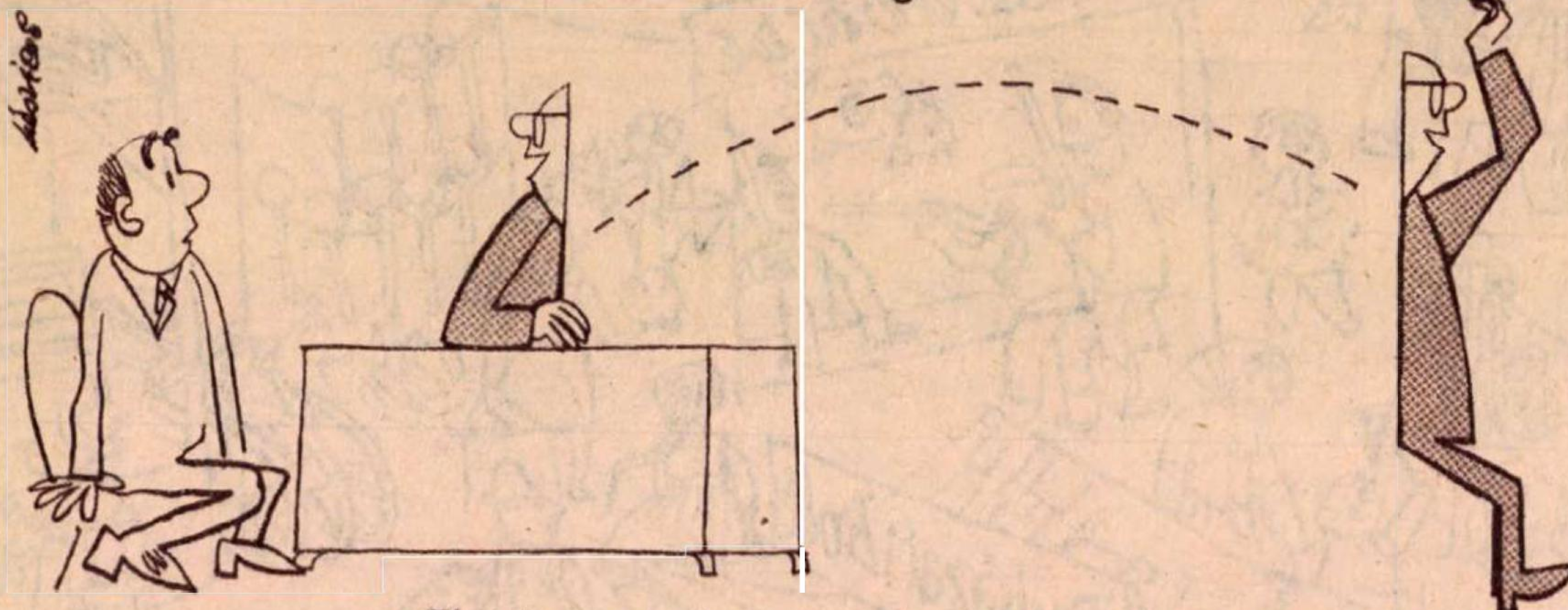

– Mit csináljak, engem is löknek...

Csak előre!

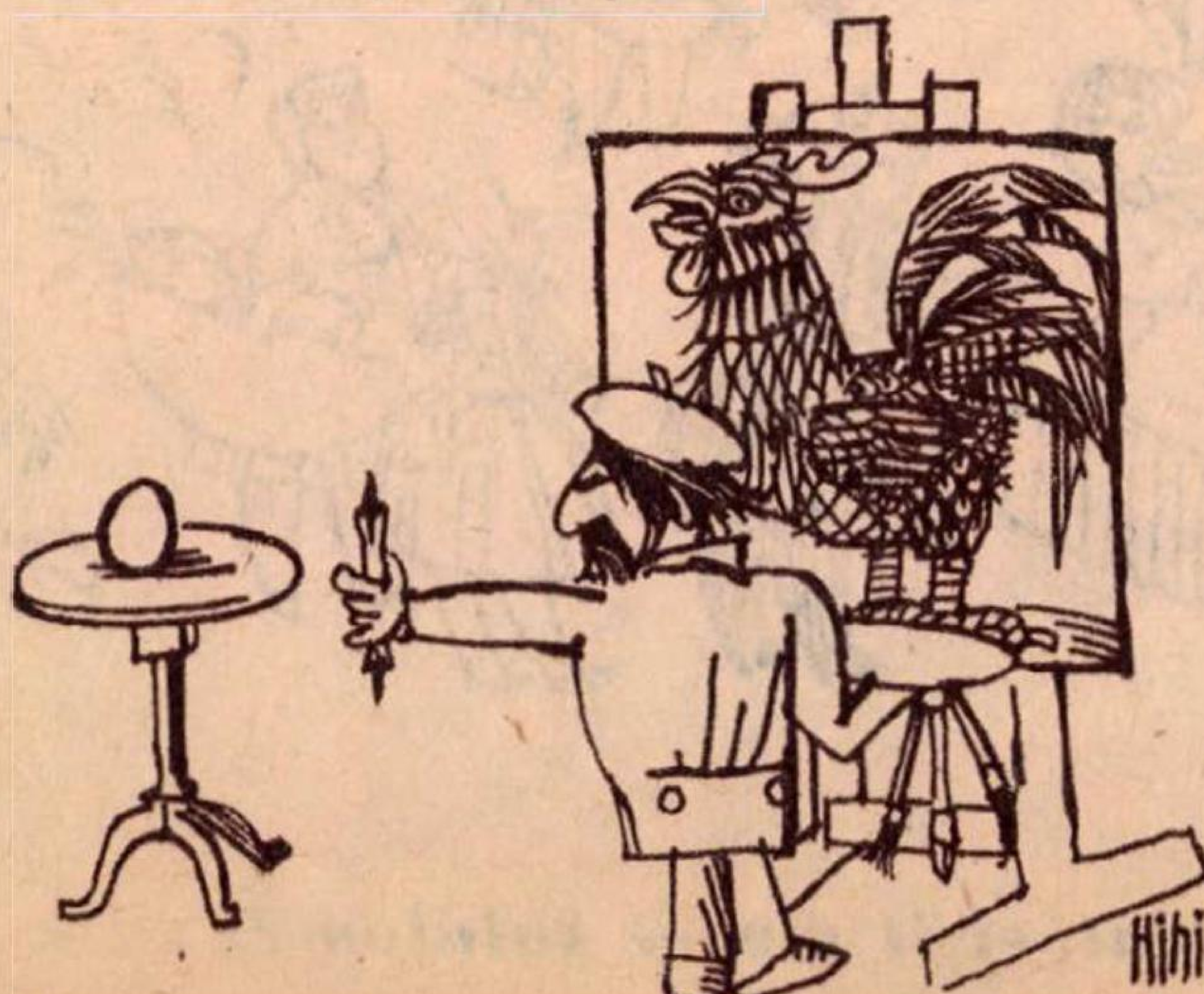

Őszinteség

– Elnézést, uram, de én itt csak félállásban vagyok!

Alkotó képzelet

Szélcsendben

– Szabad segítenem, igazgató kartárs?...

Idézés BŰNÜGYBEN

Este, mikor hazatértem, szállásadónőm, özvegy Somsáné azzal fogadott, hogy idézést kaptam bűnügyben. A vékony papírszelet arra figyelmeztetett, hogy szerdán délelőtt kilenc órakor jelenjek meg a Markó utca 25-ben, ahol tanúként leszek kihallgatva Drinajda Jenő autólopási ügyében. Rögtön tudtam, miről van szó, hiszen szemtanúja voltam, amikor el akartak lopni egy vajszínű Skodát.

Másnap reggel özvegy Somsáné elzárta előlem a szappant a fürdőszobában, a házmester nem köszönt vissza, a szomszédom révetegen elnézett a fejem felett, és Mladonácz a földszintről, aki köztudomásúan két évig le volt csukva, jóakarattal utánam szólt:

— Szegedre kérje magát, ott sokkal jobb a koszt!

Szerda reggel megmutattam az idézést a munkahelyemen, és elmentem a tárgyalásra. A kihallgatásomra már sor sem került. Drinajda Jenő az én közreműködésem nélkül is megkapta a magáét. Még ebédidő előtt visszaértem a munkahelyemre. Klassai, a kettős könyvelő, álrészvéttel hozzám lépett, és szomorúan megjegyezte:

— Látom az ítélethozatalig feltételesen szabadlábra helyezték. Majd intézkedtünk, hogy többet túlórázhasson. Minden fillérre szüksége lesz a családjának, amíg maga odabent van.

Trepcsányi, a szobatársam csak ennyit mondott, miközben mélyen a szemembe nézett:

— Hát érdemes volt? Addig jár a korsó a kútra, amíg eltörik. Előbb-utóbb minden visszaélést leleplleznek.

Korponai jóságosan megsimogatta az orcám, és gyengéden hátbaveregetett:

— Nézze, szépen leüli a büntetését. Ha kiszabadult, ígérem, visszafogadjuk közösségünkbe a mi megtévedt bárányunkat. Mindnyájan emberek vagyunk, mindnyájan tévedhetünk. A lónak négy lába van, mégis kivonták a forgalomból — jegyezte meg tréfásan, hogy jobb kedvre derítsen.

Ekkor dühösen felordítottam: — Értsék meg, nem vagyok bűnös! Ich bin unschuldig! Csak tanúként idéztek be a rendőrségre. Tessék utánanézni. Tessék ellenőrizni. Én csak tanúvallomást tettem egy autólopási ügyben!

— Ez a mai autóőrület már sok embert juttatott lejtőre. Maga is beérhette volna egyelőre a villamossal — közölte megvető tekintettel Drubnói, és a többiekkel együtt eloldalgott mellőlem. Pillanatok alatt kiközösítés lett a sorsom.

Azóta riadt tekintettel, görnyedten osonok az utcán. Tegnap keserűségemben végül is elhatároztam: Nem tűröm tovább hogy alaptalanul gyanúsítsanak. Jövő héten végrehajtom a század második nagy angol vonatrablását. Nekem már minden mindegy. Megbélyegzett ember vagyok.

Galambos Szilveszter

Pesti tudósítóktól

Telefonbeszélgetés-részlet:

– Mi van veled? Olyan régen nem láttalak!

– Eltörtem a lábamat.

– Nahát, ez igazán elmaradhatott volna!

Párbeszéd egy eszpresszóban:

– Ide figyelj, mesélek valamit, de nagyon bizalmas! Esküdj meg, hogy nem mondod el senkinek sem!

– Nem esküszöm!

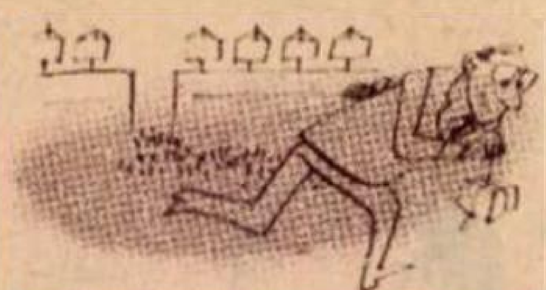
– Milyen vagy! Eddig még mindenki megesküdött!

Öregúr ül egy szabadság-hegyi fa tövében, és távcső segítségével néz a messzeségbe, magyarul: gukkerez, miközben csóválja a fejét. Felháborítónak találja ugyanis a mai fiatalok viselkedését.

„NUCLEX 66" néven rendezik meg szeptemberben az első nukleáris ipari vásárt Bázelban. A vásáron különféle atomfizikai berendezési tárgyakat, szerszámokat, műszereket lehet vásárolni. Nagy örömmel olvastam a hírt, s föltétlenül elmegyek a vásárra. Azt hallottam ugyanis, hogy ott olcsón lehet kapni használt pozitront.

Nemcsak a felnőttek tanulnak új szavakat a gyerekektől, hanem megfordítva is: a gyerekek is szívesen bővítik szókincsüket a felnőttek segítségével. Amikor például Pistikét megkérdeztem, hogy mi akar lenni, ha felnő, így válaszolt:

– Kameramann.

F. L.

NATO-helyzetjelentés

Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ESETEM A CIPŐVEL

Hónapok óta tetszik nekem egy cipő, Indiából vásároltuk, könnyű, fonott cipő, háromszázötvenért árultuk. Hónapok óta nem vettem meg a cipőt, csak tetszett a cipő a kirakatüvegen át, háromötvenért.

Boldogok a türelmesek! — kiáltottam fel biblikus örömmel a minapon, mert az indiai cipőmet ott találtam egy kirakatban, a vásári árleszállítás keze nyomán, kettőszáznegyvenötért. Nem késlekedtem tovább, hogy megvásároljam magamnak, besiettem a kereskedésbe, nem sokkal utóbb pedig kisiettem belőle, hogy egy másik boltba siessek be érte, mert ebben az üzletben nem volt a lábamra való méret az indiai cipőből.

Az olvasó most azt várja tőlem, hogy ebben a másik boltban sem volt negyvenegyes, vagy nem volt indiai, vagy tévedésből zöldségesboltba nyitottam be, de nem így történt. Cipőboltban álltam, kezemben negyvenegyes indiaival, mondtam: jó, viszem.

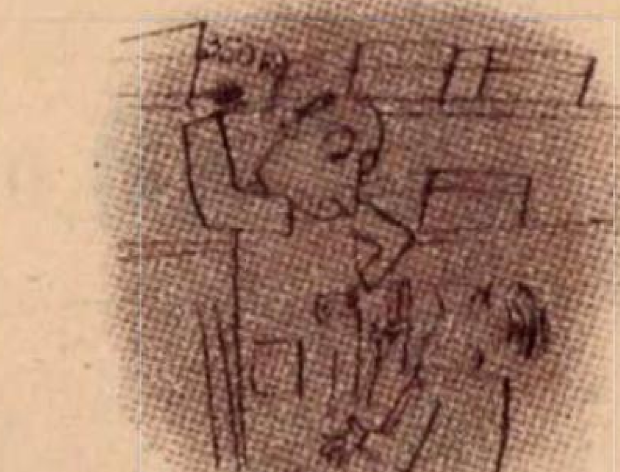
— Háromötven — mondta az eladó.

— Kettőnegyvenöt — javítottam ki én, mint aki a tudás sámfájáról evett. — Árleszállítva van!

— Nincsen árleszállítva! — mondta a boltos. — Viszi háromötvenért, vagy nem viszi?

— A szomszédban kettőnegyvenöt, árleszállítva.

A boltos undorodva fordult el tőlem. „Pukkadj meg — gondolta —, ebben a vásári rumliban csak feltartasz. Nyisd ki a szemed, hogy mi van árleszállítva és mi nincsen!"

Siettem a harmadik üzletbe, ott volt indiai, kettőnegyvenötért, csupa negyvenkettes szám.

A negyedikben volt negyvenegyes. Most már gyanakvó voltam. Azt kérdeztem:

— Itten maguknál, a kereskedésben, árleszállított cipővásár folyik?

— Mint látja — mondta a boltos.

— Akkor kérem ezt az indiait, kettőnegyvenötért.

„A nagyapádat! — gondolta a boltos. — Ez háromötven."

„Ez lenne neked egy jó bót! — gondoltam én — árleszállított cipőt régi áron adni. Jó kis svindli!"

— Kettőnegyvenötért viszem.

„Akaszd fel magadat — gondolta a boltos —, ez nem ecseri piac. A fene egye meg az ilyen vásárlót."

Nem nyúzom tovább az indiai cipőt; megfejtése: a cipő az áruházak cipőosztályainak vásári listáján árleszállítva szerepel, míg a cipőboltok listáján árleszállítás nélkül. A susztermunka világos.

A magam számára viszont azt találtam ki, hogy egy apróhirdetést teszek közzé, az alábbi szöveggel:

„KERESEM azt a megértő és humorérzékkel bíró cipőboltvezetőt, aki hajlandó negyvenkettes indiai cipőmet, melyet 245,— Ft-ért vettem egy áruház cipőosztályán, egy negyvenegyesre kicserélni, mivelhogy neki mindegy, hogy raktárában 41-es vagy 42-es cipőből van eggyel több vagy kevesebbje, nekem viszont nem mindegy, hogy 41-es cipőm legyen, százöt forinttal olcsóbban."

Somogyi Pál

Az első kávé ünnepe

Rekviem

LEVÉL a konok üzletvezetőről

Lapjainkat olvasván, a Magyar Nemzetnek az a híradása tetszett nekem az utóbbi időben a legjobban, amely arról számolt be, hogy Budapest hetedik kerületében ezer forintra bírságolták az egyik zöldség- és gyümölcsüzlet vezetőjét, mert nem volt hajlandó a bolt részére szállított rossz minőségű árut átvenni.

A saját vállalata rótta ki a bírságot a megátalkodott üzletvezetőre. Úgy kell neki! Mit okoskodik!? Végre rossz minőségű áru is lett volna az üzletében.

Csak dicséret illetheti a vállalat vezetőségét, hogy rendet akar teremteni, és ennek érdekében, szükség esetén, adminisztratív eszközökhöz is folyamodik. Véleményem szerint azonban egyedül a büntetés nem elegendő, nincs megfelelő nevelő hatása, és ezért nem is vezethet kellő eredményre. Legfeljebb a bő választék megteremtésének első lépéseként fogható fel, amelynél nem szabad megállni. A helyes áruellátás, szaknyelven szólva „áruterítés", megköveteli e nagy perspektívákat magába rejtő kezdeményezés továbbfejlesztését.

Ha megbírságolták ugyanis azt az üzletvezetőt, aki megtagadta a rossz minőségű áru átvételét, akkor be lehetne vezetni, hogy premizálják azt a zöldség- és gyümölcsbolt-vezetőt, aki a rossz minőségű árut átveszi. Meg lehetne honosítani továbbá, hogy bírságolják meg azt a zöldség- és gyümölcsbolt-vezetőt, aki a részére szállított jó minőségű árut gátlástalanul átveszi, viszont premizálják

azt a derék boltvezetőt, aki a jó minőségű áru átvételét a leghatározottabban megtagadja.

Persze, kérdéses, hogy a vállalat vezetői élnek-e a lehetőségekkel, megvalósítják-e majd javaslataimat? A tanács ugyanis, már az első lépésnél közbeszólt, és feloldotta a szóban forgó zöldség- és gyümölcsüzlet vezetőjére kirótt ezerforintos bírságot, ami engem mély szomorúsággal tölt el, mert arra vall, hogy nálunk olykor elfojtják még a legjobb kezdeményezéseket is.

Megítélésem szerint pedig a jó áruelosztás és a vásárlóközönség igényének kielégítése szempontjából a javasolt megoldásra igen nagy szükség lenne...

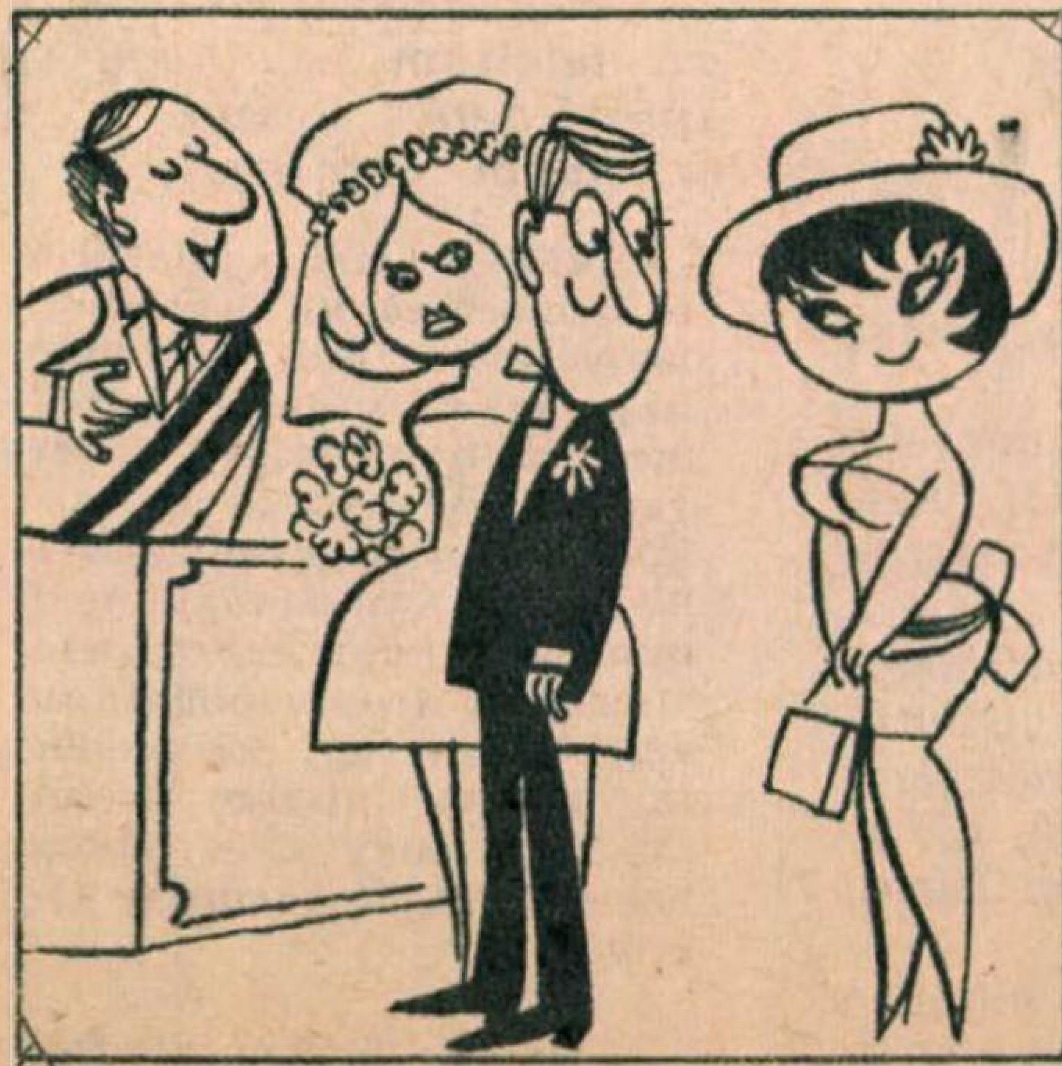
Mert: az ember hiába járja manapság az egyik zöldség- és gyümölcsüzletet a másik után, hogy szerény háztartása számára ütődött, puhára nyomott gyümölcsöt és fonnyadt zöldséget vásároljon — az istennek sem kap. Ez az a bizonyos hiánycikk zöldség- és gyümölcsüzleteinkben! S amíg egyes konok és különc boltvezetők megtagadják a rossz minőségű áru átvételét, addig szegény háziasszonyok kénytelenek beérni a hamvas friss őszibarackkal, a feketére érett, nagy szemű spanyol meggyel és a földtől gondosan megtisztított, karvastagságú sárgarépával és más export minőségű zöldségfélével, egyedül csak azért, mert a zöldség- és gyümölcsbolt vezetője megmakacsolta magát.

De ami késik, nem múlik. Én bízom a vállalatban: kerül még rossz minőségű gyümölcs- és zöldségáru a magáról megfeledkezett üzletvezető boltjába...

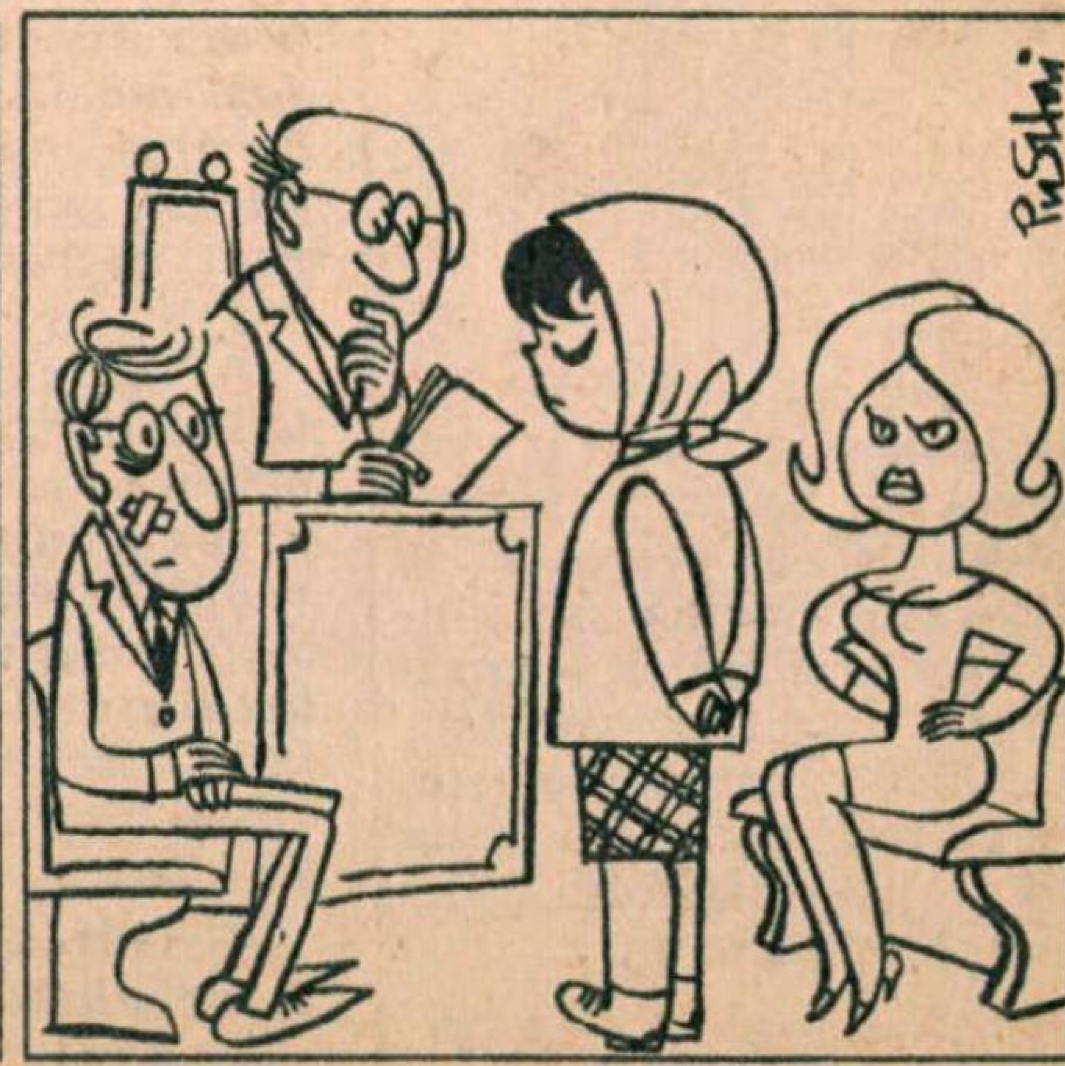
Földes György

Pusztai Pál rajza

JUCIKA, mint tanú

TÁRSAS ESETÜNK A KÁLYHALYUKKAL

Új társasházba költöztem. Új, mert még vadonatújak a dudorok a parketten, a repedések a falon, a törésnyomok a kilincseken. Társas, mert a nevezett újdonságokat huszonhat lakótársammal élvezem. És hogy ház...? Hát istenem... Vannak még hibák és hiányosságok.

Egyébként: a megszokottakon kívül felmerült még „plusz egy" hiányosság, ami végső fokon a bőség zavarából származott: kályha nincs ugyan a lakásban (gázzal fűtünk), de van számos kályhalyuk. Ezekhez viszont nincs egyetlen pléh-fedő sem. Amikor reklamáltunk, közölték, hogy az „nincs a tervben". Viszont a dolog roppant egyszerű: a lyuk 112-es méretű, ilyen nagyságú fedőket kell vásárolni hozzá.

A vásárlást úgynevezett szaküzletekben próbáltuk megejteni, ahol azonban közölték, hogy hazai

iparunk csak 105-ös és 118-as lyukat ismer s ezért hazai kereskedelmünk csak ilyen méretű kályhalyuk-fedőket árusít. Hat üzletben próbáltam igazolni, hogy új társasházunkban (lásd fentebb!) a vadonatújonnan betervezett lyukak mind 112-es méretűek — semmiféle érvelésem nem használt. Végre a hetedik üzletben az egyik segéd megszánt, és a kijárati ajtó sarkában a fülembe súgta, hogy ilyenfajta köralakú bádogeszköz is kapható, mégpedig a Garay tér 3. szám alatt.

Elrohantam a megnevezett lelőhelyre. De csak egy másfélemeletes romházat leltem ott, a földszinten egy szemfelszedő kisipari műhellyel. Ekkor azonban már mindenre el voltam szánva: oda is benyitottam a kályhalyuk-fedőért. Nem utasítottak el! Ellenben a rutinos idegenvezetők tájékozottságával mutattak át a tér szemközti járdájára, ahol is ponyvával fedett fakalibában derék ősz maszek néni valóban korlátlan mennyiségben árusította a 112-es fedőket, darabját 7 forintért.

Most már mind a huszonhét lakónak van belőle. E soraimat tulajdonképpen csak előzékenységből írtam meg: hátha hazai iparunknak és kereskedelmünknek is szüksége lenne 112-es kályhalyuk-pléhfedőre.

Rácz György

Kártyás gazda — Hegedűs István rajza

Korszerű tanítómese

Irodalmunkban egykor – régi példák nyomán – kivirágzott a tanító célzatú mesék divatja. Szerzőik azt kívánták bizonyítani, hogy a jó végül is elnyeri méltó jutalmát, a rossz pedig előbb-utóbb a büntetést. Irodalmunk e becses és mindenképpen haladó szellemű hagyományának ápolása és újraélesztése érdekében adom közre a következő tanulságos históriát.

Ihaj Mátyás vállalati igazgató tőrőlmetszett egyéniség volt, aki nem sajnált magától némi hejehuját, a megszokott vendéglátóipari létesítményben. Sajátságos véletlen folytán, hasonló kedvtelésnek áldozott Tyuhaj Gáspár, a vállalat főkönyvelője is. Eddig semmi hiba. Rajtuk kívül még isznak néhányan a honi lankákon. A baj ott kezdődött, amikor Ihaj és Tyuhaj kartársak számlát kértek a mulatozás folyamán bekebelezett és benyakalt, szilárd és cseppfolyós halmazállapotú szolgáltatmányokról, majd megjelentek a vállalati szakszervezeti bizottság éber pénztárosánál, mondván:

– Ehun egy-két számlácska, szaki, ettünk-ittunk, mi is, mások is, nosza fizesd ki sebtiben.

– Miből? – támolygott az éber szaki.

– Nincs kétezer forint a pénztárban? – kérdezték egyemberként a vállalatvezetőség tagjai.

– De nincs ám!

– Sebaj – felelte a találékony pár –, átadunk az igazgatói alapból kétezret, abból kifizeted a cechet.

Így is történt. Az eset el volt boronálva. A feledés ráborította jótékony homályát, a pók már há-

lót szőtt rajta, amikor Korrekt Orbán szakszervezeti bizottsági számvevő kezébe akadt a huncut kiutalás.

– Micsoda?! – hördült fel keserűn a számvizsgáló. – Ezek a mi kontónkra szopják le magukat?! – A fal tövébe sercintett, és nagy hirtelen feljelentette a két pákosztost.

Mi történt ezután, hűséges olvasóim?

Az igazgató éppen elérte a nyugdíjazási korhatárt, megtörölte a kezét, és töretlen kedéllyel nyugalomba vonult. A főkönyvelő pótlólag kifizette a cechet, utána távozott a vállalattól. És hová került? No hová? Természetesen a vállalat felettes szervének pénzügyi osztályára előadónak. Szóval a saját főnöke lett. Mert ugyebár ott szélesebb tér nyílik sok oldalú találékonyságának érvényesítésére és továbbfejlesztésére.

Addig igyál az állam kontójára, míg élő nem lépsz!

És Korrekt Orbán?

Rá teljes súllyal nehezedett a nemezis. Kiderült, hogy mindig is rosszul dolgozott. Sokszor elfelejtette kitenni az ékezeteket és a kötőjeleket, a feljelentés óta meg egyenesen használhatatlanná vált, miértis felmondtak neki. Ha a szakszervezet le nem nyúl érte, úgy repült volna, mint a darumadár.

Aki azt hiszi, hogy a históriában szereplő nevek valódiak, súlyos tévedésben ringatja magát. Ellenben a történet szentigaz. Szóról szóra megesett. Magvas tanulságait vonja le ki-ki tetszése szerint.

Kőműves Imre

VENDÉGJÁRÁS

ANYAI INTELEM

– Hányszor mondjam, Pistike, hogy nem illik bámulni a külföldieket!

CSÚCSFORGALOM A SZÁLLODÁBAN

NYOMOT TÉVESZTETT KÜLFÖLDI VADÁSZ

Fülöp György rajzai

Szóljon néhány szót!

A hivatal dolgozói nagyon szerették Esztit, az igazgató titkárnőjét. Nem csoda, Eszti mindenkinek elintézte apró-cseprő dolgait. A telefonüzeneteket lelkiismeretesen továbbította, privát leveleket is legépelt, és mindig közölte a beosztottakkal az igazgató kedélyállapotát, ami gyakran nagyon hasznosnak bizonyult, mert az álmoskönyv szerint sem jó dühös igazgatót kéréssel háborgatni.

Esztit az igazgató is nagyra becsülte, kitűnő, szinte pótolhatatlan munkaerőnek tartotta.

Voltak azután a hivatalban olyanok is, akik a jószívű Esztit kérték fel, hogy közvetítse kérésüket az igazgatónál. Különösen Sashegyi, a könyvelő, igyekezett kihasználni a titkárnőt. Megtörtént, hogy nem mert bemenni kérésével az igazgatói szobába, Eszti tolmácsolta az ügyet, és az eredmény kedvező volt. Sashegyi vérszemet kapott, és legközelebb megint Esztihez fordult, hogy kérését tolmácsolja. Az igazgató most már elvesztette a türelmét:

— Nézze, Eszti ez nem mehet tovább. Tegnap Zalai ügyében jött, ma megint Sashegyit képviseli. A kérések indokolatlanok. Ők jól tudták, hogy ilyesmivel nem jöhetnek elém, erre magát kérték fel, hogy „szóljon néhány szót". Én ennek véget akarok vetni. Kijelentem, hogy pont az ellenkezőjét érik el az illetők annak, amit akarnak. Megtörténhet, hogy valamire igent mondok — ha ők jönnek. De ha a maga jó szívét akarják kihasználni, és azt hiszik, hogy a titkárnő protekciójára van szükségük, nagyon tévednek.

Eszti megkörnyékezése ezután sem maradt abba. Hiába szabadkozott, hiába mondta, hogy direkt rossz, ha hozzá fordulnak, a beosztottak csak mosolyogtak ezen, és továbbra is felhangzott a kérés: „Szóljon néhány szót."

— Szeretném, ha segítene nekem, Esztike — mondta egyszer a ravasz Sashegyi a titkárnőnek. — Hallottam, hogy engem akarnak Szegedre küldeni. Nagyon örülök neki, de nem vagyok biztos, hogy számíthatok-e erre.

— Menjen be a dirihez — biztatta Eszti —, bizonyára magát küldi, ha külön is kéri.

— Nem, Esztike, inkább maga! Az biztosabb! Nagyon kérem!

A titkárnő egy pillanatig gondolkozott:

— Hát jó — mondta —, megpróbálom — s bement az igazgatójához:

— Ez a Sashegyi fél füllel hallotta, hogy igazgató elvtárs őt küldi három napra Szegedre. Kétségbe van esve. Ugyanis a magánügyeit akarja intézni Pesten. Nem szeretne elutazni...

— Úgy? És ezért megint magát macerálta? Szóval nem akar menni? Megy!

Közben odakint Blazsek, a főelőadó, kíváncsian kérdezte Sashegyit:

— Szóval, te nem akarsz menni? És ha mégis téged küldenek ki?

— Ravasz voltam. Azt mondtam Esztikének, hogy nagyon szeretnék Szegedre utazni. Az öreg erre nem fog engem kiküldeni.

Ebben a pillanatban Eszti sugárzó arccal jött ki a diritől.

— Elintéztem! Azt hazudtam, hogy nem akar menni. Erre persze maga kapta meg a kiküldetést!

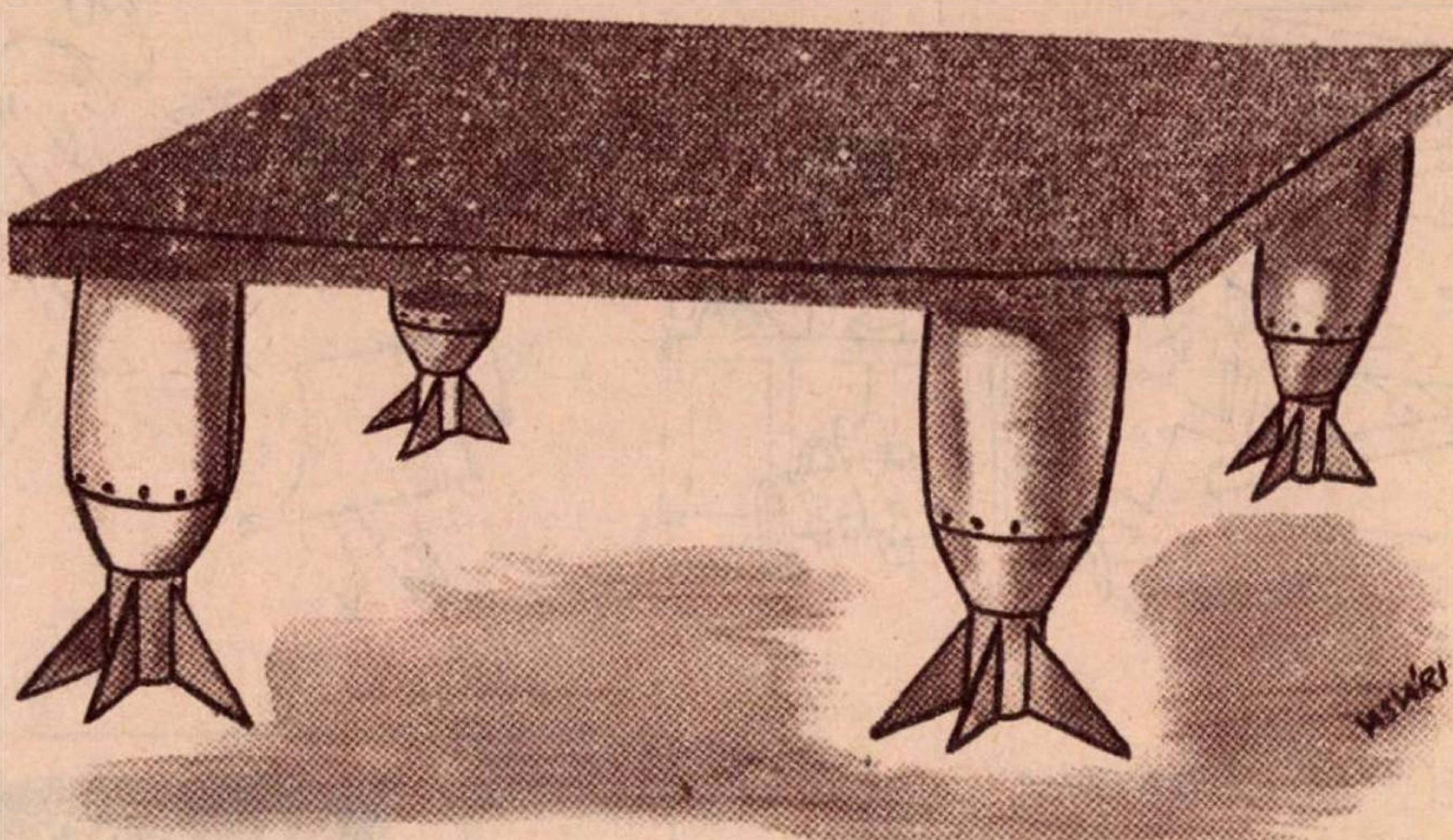
Palásti László

RIASZTÓ SZÁMOK

Sir Joseph Simpson, a londoni rendőrség feje, riasztó számokat közölt a nyilvánossággal a londoni bűnözés emelkedéséről. 1964-ben 11 százalék volt az emelkedés az előző évvel szemben, s ez öszesen 254 260 bűnesetet jelentett. Sir Joseph szerint az új házak szinte csábítják a bűnözőket betörésre. Szerintünk is fején találta a szöget. Minél több ház, annál több alkalom a betörésre! Mint ahogyan a trópusi szigeteken alig van zsebtolvaj, s az Amazon felső folyása táján hírből sem ismerik a vasúti merényleteket.

Johnson tárgyalóasztala

Vasvári Anna rajza

bűnügyi riport

Az utóbbi időben szemlátomást olvasmányosabbá váltak a lapok rendőrségi anyagai. Míg hajdan legfeljebb csak azt közölték, ha egyáltalán közölték, hogy Iksz Ipszilon ezért és ezért ennyit és ennyit kapott, ma mindent, egész az utolsó szögig elmesélnek a nyájas olvasóknak, méghozzá olyan irodalmi stílusban, hogy csak na... Ezek a színes krimi-tudósítások annyira divatba jöttek, hogy talán még Arany János, a magyar nyelv utolérhetetlen művésze is, ha mostanság élne, kedvenc témáit az avítt ballada helyett inkább korszerű bűnügyi riportok formájában publikálná. Valahogy így:

HAMISAN ESKÜDÖTT, RÁJÖTTEK...

Sűrű, sötét az éj, dühöng a déli szél. Jó Budavár magas tornyán az érckakas csikorog élesen. Az egyik helyiség sarkában középkorú férfi hánykolódik. Képtelen elaludni. Hirtelen neszt hall.

– Ki az, mi az? Vagy úgy.

– Fordulj be és aludj, uram, László király. A zápor majd eláll. Az veri ablakod.

A fiatalkorú N. Ulrik apród lépett be a szobába. László izgatott mozdulattal magához intette:

– Mit gondolsz, nem lesz baj ebből a Hunyadi-ügyből?

– Kizárt dolog – igyekszik megnyugtatni főnökét N. Ulrik. – A népek hamar elfelejtik az ilyesmit.

– De megesküdtem, hogy bántani nem fogom. Mások is hallották.

– Lárifári. Ha megesküdtél, hát megesküdtél. Ki merészelne ellened tanúskodni? A góré ellen...

Az olajmécses rőt fényét egy léghuzat rávetette a király fakó, hamuszín arcára, és az apród látta, hogy krétafehér. A szája széle viszont zöld volt, és fél másodpercenként összekoccantak a fogai. Ez így nem mehet tovább. Italt hozatott, és könnyed hangon elfecsegte a legfrissebb udvari pletykákat. Majd csendesen megszólalt:

– Felségednek sürgősen környezetváltozásra lenne szüksége. Mit szólna, mondjuk, Csehországhoz? Megfelel? Nos, akkor máris csomagolok.

László lefittyedt ajka görcsös mosolyra torzult:

– Dobzse!!...

*

A rendőrség, előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság alapos gyanúja miatt, őrizetbe vette Ötödik László budai lakost.

Dalmáth Ferenc

Nem közölhető kéziratot küldtek:

H. Bné, Miskolc. – M. Pál, Bp. II., Borbolya u. – M. József, Bp. XX., Rákóczi u. – H. Ferenc, Bp. VI., Lenin krt. – Cs. Lajos, Bp. XVII. – C. Mária, Bp. XXI., Csillagtelep. – T. János, Szeged. – H. A. Bp. – U. Aranka, Bp. XVII., Sáránd u. – P. H. Sándor, Bp. – S. József, Alsógöd. – D. D. Szombathely. – G. Zsuzsa, Ónod. – K. Béla, Pécs. – K. László, Bp. XIV., Fűrész u. – H. György, Bp. XI., Gépész u. – K. Mihály, Gyula. – L. Béla, Bp. VI., Munkácsi M. u. – H. Ferenc, Miskolc. – O. Ede, Környebánya. – R. P. Imre, Sarkad. – Sz. Gergely, Bp. IV., Lipták u. – F. Tibor, Bp. XIII., Felka u. – H. Károly, Elek.

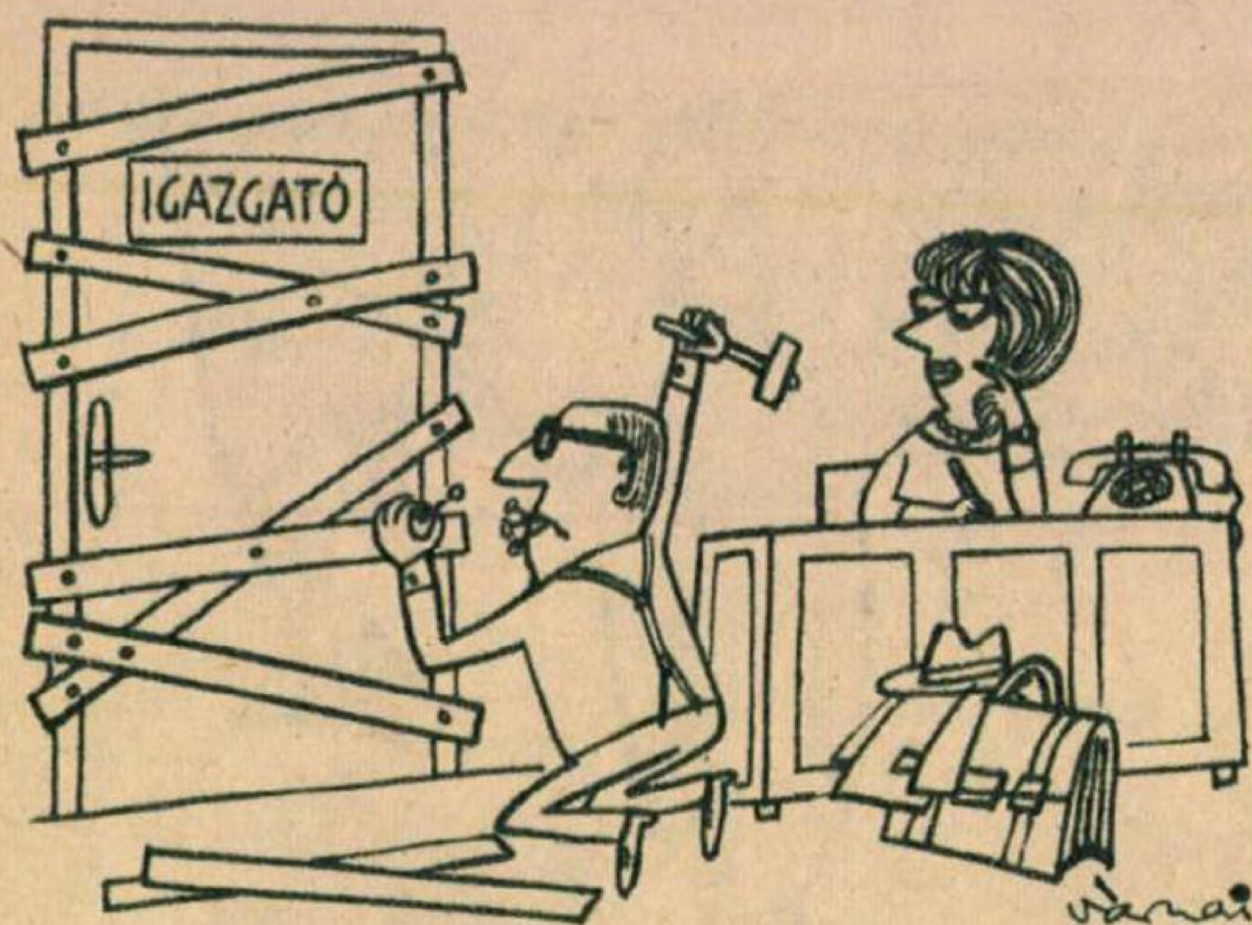
Görög vázarajzok

Szegő Gizi rajza

Egykor... ... és most...

Az igazgató szabadságra megy...

Nevelés

– Miért vered a gyereket?

Törzsvendég

NÉHÁNY ÉSZREVÉTEL

Felszólal, hadd lássák, hogy ő is tudja.

*

A politikában ugyanaz a fontos, ami a légvédelmi tüzérségnél – az előretartás.

*

Friss választmány mindig határozatképes.

*

Csinosnak és egyben csintalannak lenni – ez néha már létalap.

*

Hogyan lesz az ember óriás? Úgy, hogy nincs a méretére kalap.

*

Minden gyerek hasonlít az apjához, de nem mindegyik az anyja férjéhez.

*

Messziről mosolyognak már egymásra. Régi, kedves ellenségek.

*

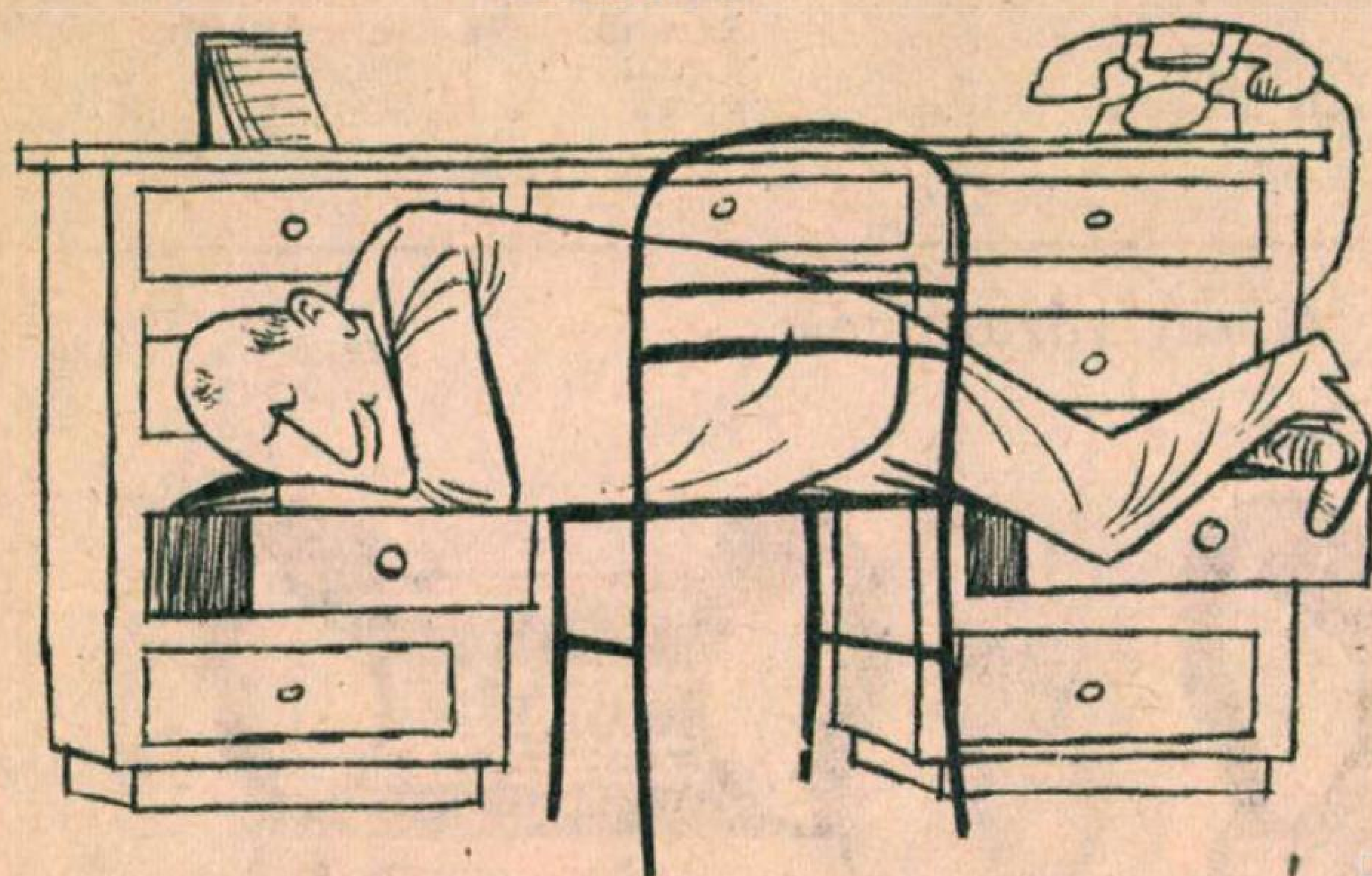
Kettős szerelmi tragédia. A fiú ölt-halt a lányért.

Gombó Pál

ÍRÓASZTALOK

Gerő Sándor rajzai

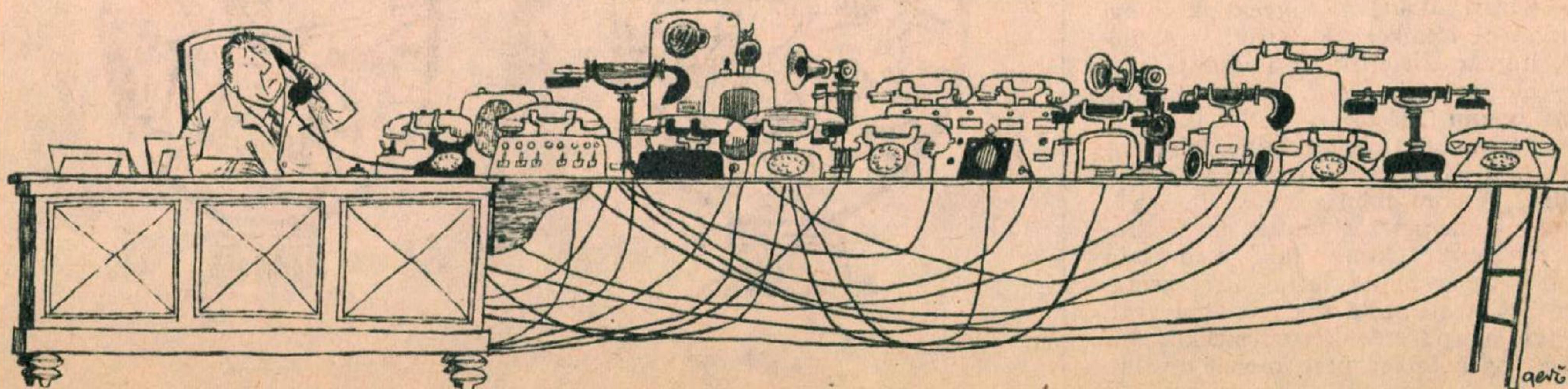
EBÉDIDŐ

KÁNIKULA

VEZÉRIGAZGATÓ

A trunkenwalki csoda

(Bajor legenda a XVIII. századból)

A Trunkenwalki Hercegnő
Nagyon szép asszony volt.
Oly ájtatos és szende lény,
Erényén nem volt folt.
Szerette őt a nép nagyon
És ünneplék egy szép napon,
Trárá, triri, trere:
A hercegnőnek született
Egy szép kis gyermeke.

A Trunkenwalki Herceg úr
Kopasz volt már, noha:
De úgy örült, hogy táncra kelt
Rengett nagy potroha.
Egy újabb év elszárnyala,
A nép ismét boldog vala,
Trárá, trere, triri:
A hercegnő dús keblein
Egy új kis gyermek ri.

Ez így ment öt-hat éven át
Trárá, triri, trörő,
Világra jött már féltucat
Kis herceg s hercegnő.
Bár szép csodának vette ezt,
A népöröm lohadni kezd,
Trárá, triri, troró:
Mert minél több srác született,
Nagyobb lett az adó.

A nép egy napon megjelent
A herceg úr előtt.
És kérte, hogy bocsássa el,
A kormányelnököt.
A herceg el is küldte hát
S egy évre rá kincstárnokát,
Trárá, triri, tréré:
Ám új két gyermek született,
Ki hallott ilyet, jé!!

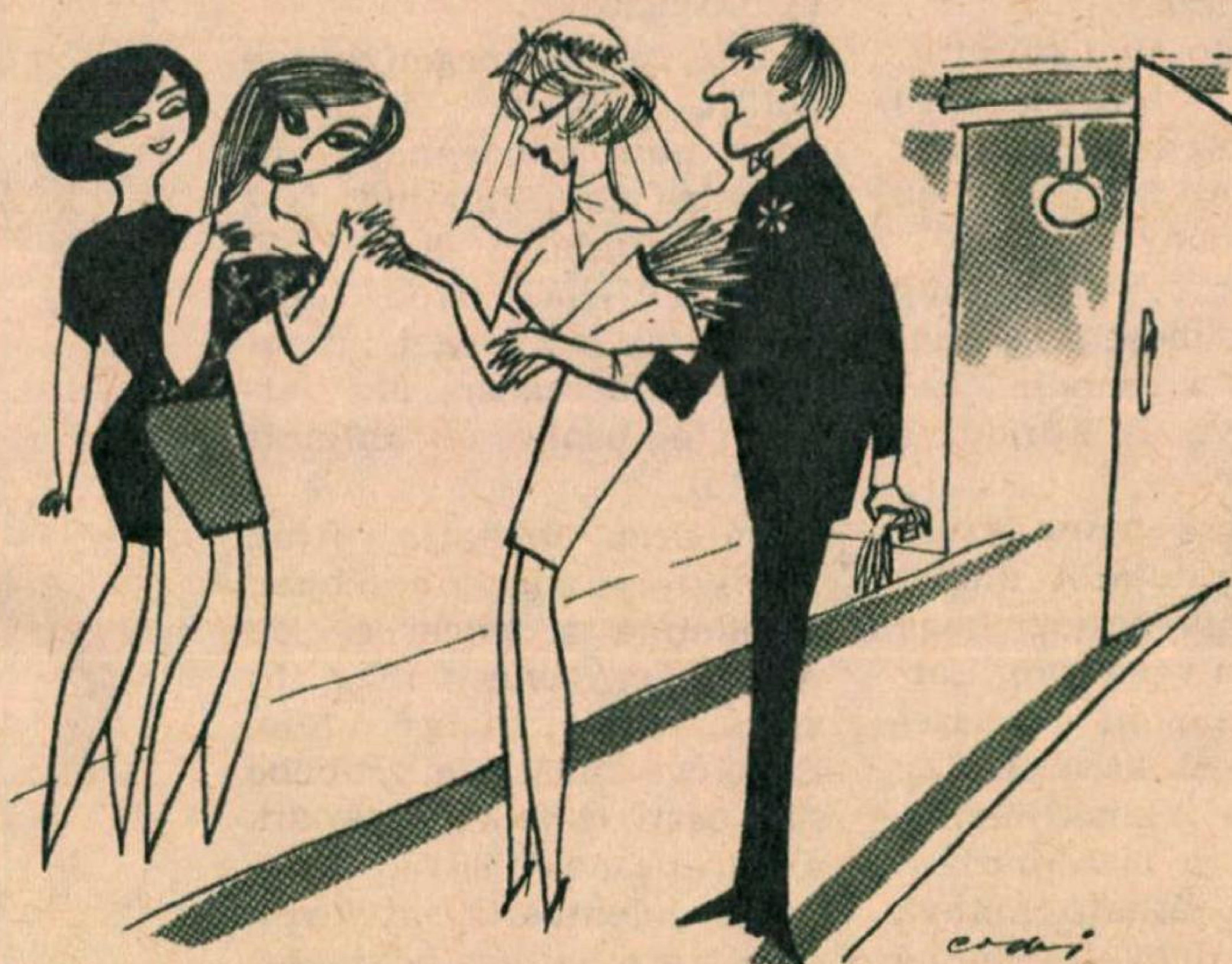
Dühös lett most a nép nagyon
S mivel torkig vala:
A palotába rontott bé,
Zengett a vár fala!
És furkósbottal, ó nagy ég,
A kis lovászt agyonverék!
S lőn erre nagy csoda!
Nem jött világra hercegsrác
Többé soha, soha!

Király Dezső

Camping

Várnai György rajza

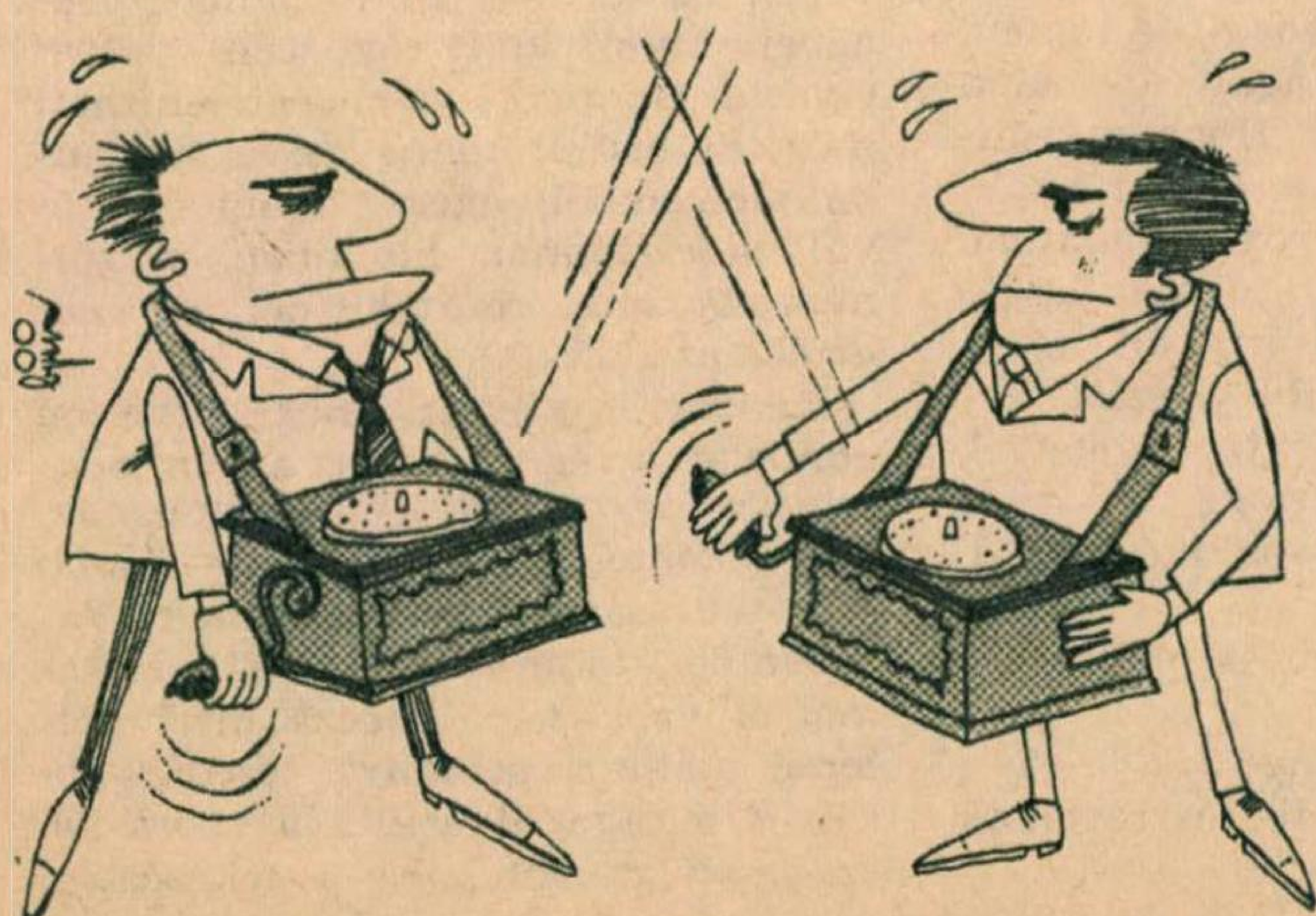

Vándorgyűrű

– Szeretném legalább egy évig megtartani.

Vita

Magyarok a Balatonnál

– Uraim, igazán eleget ittak már!
– Ne zavarjon bennünket! Tudja is maga, mi az, amikor az ember összetalálkozik egy honfitársával!...

FELEKI LÁSZLÓ:

ISTEN VELED, ATOMKOR!*

(Kabócza Lajos kistisztviselő, aki a jelenkor fenyegető veszélyei elől a múltba menekült, az 1914-es világháború, a waterlooi csatavesztés, majd a Borgiák méregpoharas lakomája után Kolumbus Kristóf vezérhajójára kerül, de erről csak akkor szerez tudomást, amikor a Föld gömbölyűségének esztelen feltételezése ellen lázadozó tengerészek meg akarják ölni Kolumbust, sőt, a végzetes sorsolás eredményeképpen Kabóczát bízzák meg a merénylet végrehajtásával.)

A félszemű már át is nyújtja neki a pisztolyt.

— A szerencse neked kedvezett! — mondja.

Kabócza gyorsan határoz.

— Egy pillanat! — mondja, és előhúzza a varázsüveget.

— Mit akarsz? — támad rá a félszemű.

— Megszomjaztam... — válaszol bocsánatkérően Kabócza.

A félszemű indulatosan legyint:

— Most minden józanságodra szükséged van! Ráérsz inni, ha már végeztél a kapitánnyal! Mi lenne, ha részeg fejjel elhibáználd?

— Azért vigyáznék... — mormog Kabócza, de engedelmesen visszasüllyeszti az üveget a zsebébe, kezébe veszi a pisztolyt, és elindul a fedélzetre.

Néhány másodpercre lenne szüksége, de minden mozdulatot alaposan ki kell számítania ahhoz, hogy elég legyen, különben vége van. Látja, hogy a többiek, élükön a félszeművel, lassú léptekkel követik. Az az érzése, hogy nem bíznak benne. Nem nehéz kitalálni a bizalmatlanság okát. A vakhit látható hiánya miatt gyanakodnak. Hogyan lehetne ezeknek az ájtatos, bibliai hitű vadaknak megmagyarázni, hogy a tudomány képtelen ellentmondások nélkül fejlődni. Veszve van az az elmélet, amelyet nem cáfolunk meg. Szép dolog a kinyilatkoztatás, s jó is lenne, ha megóvná az emberiséget a felesleges vitáktól, de amikor kiderül, hogy a kinyilatkoztatásokból is ki-kilóg egy-egy szál logikai madzag, akkor az ember mégiscsak kénytelen önállóan gondolkozni, amiért tulajdonképpen nem ő a felelős, hanem az a folyamat, amelynek során eljutott a módszeres kétkedésig. Hinni és kételkedni mindenben lehet.

Úgy látja, mintha a távolság némileg megnövekedett volna közte és kényszerű bűntársai között. Most!

Villámgyorsan előrántja bal kezével az üveget, de fájdalom, arra nem gondolt, hogy le is kell csavarni az üveg tetejét. Fel kell szabadítania a jobb kezét. A pisztolyt a térdei közé szorítja, s úgy akarja kinyitni az üveget. De már késő, a félszemű a fülébe dörög:

— Nyomorult részeg disznó! Neked a szenvedély előbbrevaló a kötelességnél! Ide a rumosüveget!

Kabócza kivágja magát, mint ahogyan halálos veszedelemben mindig kigyúl a géniusza.

— Uram — mondja szerényen —, arra gondoltam, hogy egy kis szíverősítővel még simábban megy a dolog. De igazad van, most már belátom, te okosabb vagy, mint én. Úgy helyes, hogy tökéletesen tiszta legyen a fejem. Hálásan köszönöm a baráti bírálatot, a megbecsülhetetlen értékű segítséget. Köszönöm, hogy keményen bár, de mély emberséggel rávezettél a helyes útra. Majd a tett sikeres végrehajtása után tisztelettel iszom az egészségedre!

A félszemű, megenyhülve bólint. Jólesik hallania, hogy nem mindennapi koponyára valló intelmei termékeny talajba hullottak. Már szó sincs arról, hogy elkobozza az üveget, megbízik Kabóczában, aki felismerte benne az ihletett tanítót.

Kabócza folytatja útját. A pisztolyt a legszívesebben beledobná a tengerbe, de tudja, hogy ennek még távolról sincs itt az ideje. Egyelőre inkább a zsebébe süllyeszti, és felkapaszkodik a parancsnoki hídra. Tiszteleg, jelentkezik, ahogyan az ismeretlen kor beidegezte. Kolumbus jóindulatúan kérdezi:

— Mit akarsz, fiam?

Kabócza szívét melegség önti el. Megölni ezt a kedves embert? Mikor hallott ezen a baljós hajón ilyen barátságos szavakat?

A kapitány mosolyog. Aki mosolyog, az félig már üdvözült. Az imént ugyan morc képet vágott, de talán nem az az igazi énje. Hogyan segíthetne rajta? Nem akar ártani a többieknek sem, nem rosszindulatúak azok, csak egy kicsit dogmatikusak. Mindenesetre a kapitány áll hozzá a legközelebb. Legalább érezteti vele, hogy egyetért földrajzi nézeteivel. Körülnéz, és így suttog:

— Szerintem is gömbalakú a Föld, kapitány uram!

Kolumbus bólint, majd melegséggel a hangjában szól:

— Te is hiszel benne?

Kabócza egy kis alig észrevehető fölénnyel válaszol:

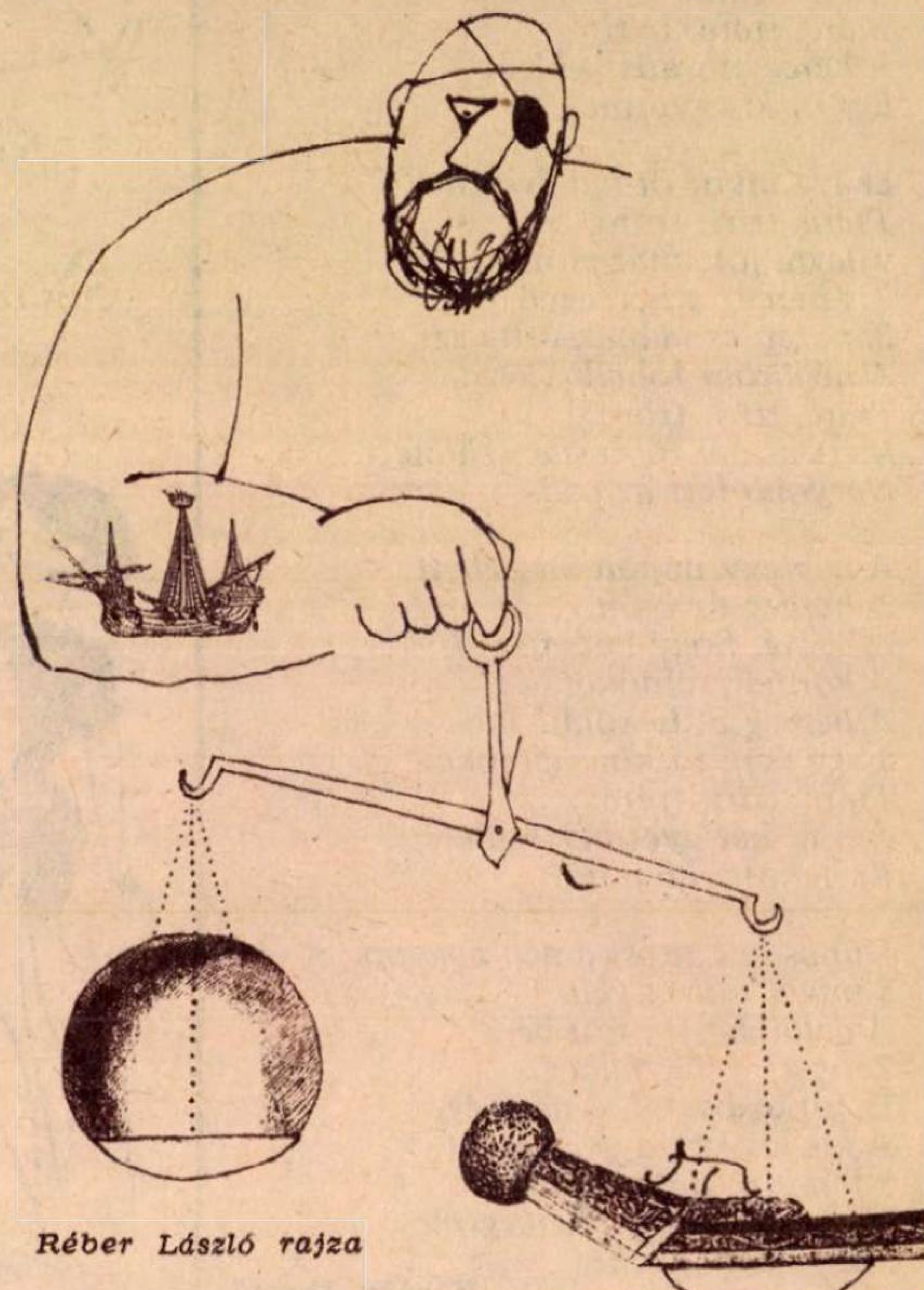
— Ténykérdés ez, kapitány uram, nem a hit kérdése. Hinni csak abban lehet, amit az ember nem tud. Én nem hiszem, én tudom, hogy a Föld gömbölyű.

Kolumbus arca elsötétül, szinte villámlik.

— Micsoda?! Te nem hiszel abban, hogy a Föld gömbölyű?

Kabócza elképed.

— Valami rosszat mondtam?... — dadogja, s nem tudja elképzelni, mi bőszítette fel a kapitányt. Hiszen a hit ájtatos gyertyafényét a tudomány fényszórójával akarta megsokszorozni és akkor így ráförmed...

Réber László rajza

Nincs is ideje keseregni, mert újabb vihar tör ki.

— Nyomorult féreg! — mennydörög Kolumbus. — Holmi profán tudással akarod pótolni a legszentebb emberi megnyilvánulást, a hitet? Ki hatalmazott fel arra, hogy isten nevében beszélj? A Föld gömbölyűségében hinni kell! Az szent dolog! Gyarló ész nem szentségtelenítheti meg! Én hiszek benne, teljes szívemből, lelkemből, egész valómból! Ha valaha csalódnék hitemben, megölném magamat, mert hit nélkül nincs értéke az életnek!

Kabócza, mielőtt még egyetlen gondolat is végigfutna az agyán, odanyújtja a pisztolyt Kolumbusnak. Az önkéntelen mozdulatról később sem tud számot adni magának. Valószínűleg többrétű, összetett folyamatról van szó. Kabócza mérhetetlenül utálja a pisztolyt, rezedás korában messze elkerülte a sportlövő szakosztályt, sőt még a tekézésben

* *Részlet az írónak most megjelent szatirikus regényéből.*

is talált valami tőle idegen durvaságot. De lehetséges, hogy szatirikus vénája is jelentkezett tudat alatt, s amikor a kapitány öngyilkosságra célzott, készségesen és előzékenyen nyújtotta át neki az ilyen végzetes tetthez szükséges segédeszközt. Kolumbus érdekes módon ezt az utóbbi feltevést teszi magáévá, megdöbbentő cinizmusnak értékeli, és így kiált fel:

— Gazember! Utolsó csirkefogó!

A pisztoly a fedélzetre pottyan, a legénység elszörnyedésére. Ha nem ez a végső pillanat, gondolja Kabócza, akkor a pánik elvette az időérzékét. Előrántja az üveget, de hiába hátrál, a kapitány gyorsabb, és akkorát penderít rajta, hogy legurul a lépcsőn. Két tűz közé került. Amikor ugyanis még föl sem tápászkodott, Kolumbus magából kikelve mennydörgi az egész legénységnek:

— Ez a pokolbeli ördög kevélyen azt merészelte állítani, hogy ő tudja, hogy a Föld gömbölyű!

Elemi erejű felháborodás követi a leleplezést.

— Áruló! — kiáltják a tengerészek, minden óvatosságról megfeledkezve.

Kabócza számot vet a kutyaszorító lehetőségeivel. Az ő oldalán egyedül a tudományos igazság áll, s ez a semmivel egyenlő. Itt csak a taktika segít.

— Nem is gömbölyű, hanem lapos! — kiáltja ünnepélyesen.

— Átkozott! — ordít a kapitány.

— Akarom mondani, gömbölyű!

A tömeg újra árulónak bélyegzi, de szemmel láthatóan eljátszotta Kolumbus bizalmát is. Hát ennyit ér a kétszínűség — állapítja meg kiábrándultan Kabócza. Miközben a felbőszült tengerészek vészjóslóan közelednek feléje, a kapitány kezében pisztoly csillan meg. Így csavarják ki mind a két kulacsot a kezéből. Nincs értelme a köpönyegforgatásnak sem, a saját köpenyével fojtják meg. Ha azt állítja, hogy lapos a Föld, a kapitány lövi agyon. Ha azt mondja, hogy gömbölyű, a legénység lincseli meg. E pillanatban maga is bizonytalanná válik. Tulajdonképpen milyen is a Föld?

Ez a kétkedés hirtelen felgyújtja benne a mentőötlet szikráját.

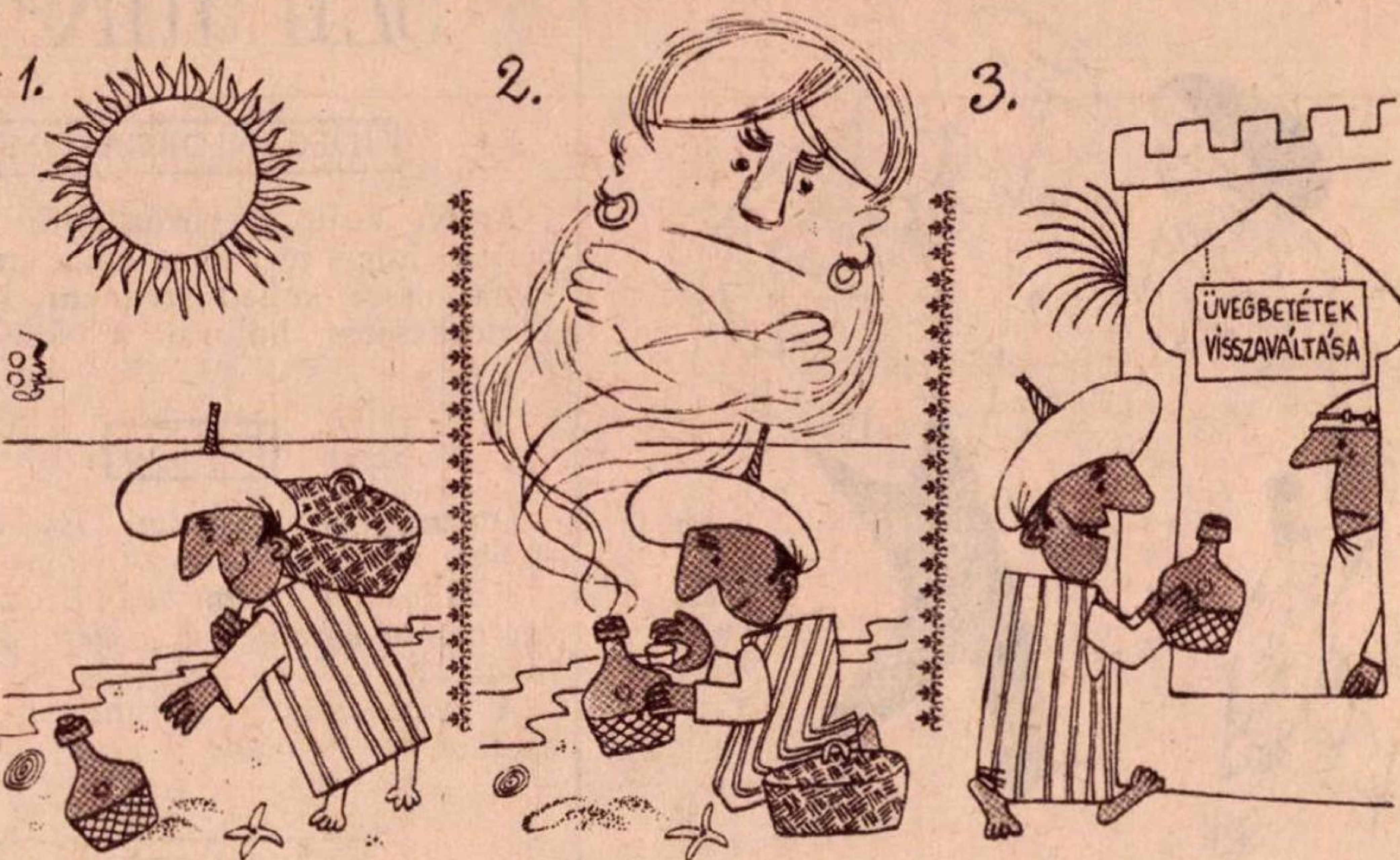
— Föld! — kiáltja torka szakadtából.

Mindenki megbűvölve néz nyugati irányba. Mindenről megfeledkezve rohannak a korláthoz, ágaskodnak, kimeredt szemekkel bámulnak. Kolumbus a messzelátóját rántja elő, és úgy kémleli a látóhatárt.

Kabócza közben nyugodtan ihat Madame Zaza bűvös italából, s a másodperc tört része alatt már a felfoghatatlan sötétség kavargása veszi körül, jeléül annak, hogy újra vándorútra kélt a tér és idő mérhetetlen anyagfölöttiségében. Nem kell felelősséget vállalnia Amerika felfedezéséért.

Hétköznapi történet

Balázs-Piri Balázs rajza

Nincsenek irigyei

A Vajmiért vállalatnál akadt dolgom, és gondoltam, egy füst alatt meglátogatom régen látott barátomat, Elemért. Alig találtam rá. A lichthof mellett gubasztott kamraszerű picinyke szobában. A délelőtti verőfény nem talált utat ebbe a bánatos helyiségbe, egy szál sápadt villanyégő pislákolt benne foldozott dróton himbálózva. A bútorzat is siralmas volt. Ócska szekrény, ütött-kopott íróasztal, kivénhedt írógép. Csodálkozva ültem le egy recsegő székre. Őszintén szólva azt hittem, hogy Elemér jobb pozícióban dolgozik a vállalatnál. Amikor erre céloztam, a barátom megmagyarázta:

– Én választottam ezt a szobát, amelybe senki se akart beköltözni. Itt rostokolok már hat éve. Nyugodtan élek. Ezt senki nem irigyli tőlem. Nem fúrnak.

– És a beosztásod?

– Ami évekkel ezelőtt volt, amikor utoljára találkoztunk. Gondosan vigyáztam, nehogy előléptessenek. Mindenki imád emiatt a vállalatnál. Nincsenek irigyeim.

Rámutattam az őskori írógépre:

– Hogy tudsz ezen dolgozni?

– Nehezen. Ha jobb gépem volna, megutálnának miatta. Ezen a masinán rajtam kívül senki sem tud pötyögtetni. Én is kínlódva. De legalább nem irigyli senki.

Derűsebb témára tértem át:

– Hol nyaraltál?

– Sehol. Te ismerted a vörös Kányait? Tudod, miért helyezték át a vidéki részlegünkhöz? Mert mindig elintézte, hogy júliusban kapja a legszebb szobát az üdülőnkben. Szemet szúr az ilyesmi! Nekem nincs ellenségem.

Kiegyensúlyozott, boldog ember vagyok.

– Talán meg is nősültél?

– Még nem. Vőlegény vagyok.

És ahogy ilyenkor illik, benyúlt a zsebébe, és tárcájából fényképet kotorászott elő.

– Mancika, a menyasszonyom.

Hosszan néztem a képet.

– Gratulálok.

Elemér jónak látta indokolni választását:

– Aranyos, házias teremtés. Jó állása van. A mamájával lakik. Hozzájuk költözöm.

Melegen megráztam a kezét. Baráti pillantásom azt jelentette, hogy „Elemér, nincs mitől tartanod, az esküvő után sem lesznek irigyeid".

Stella Adorján

A humanista

Pesti utcán

– Oh, Madame... are you from India?
– Egy frászt! Olcsóbb lett a bútorkarton!

Ékszerüzletben

– Miért olyan drága?
– Primőr, kérem!

SZILÁNKOK

IDEGENFORGALOM

Annyi külföldi tartózkodik ma Budapesten, hogy tegnap minden angol tudásomat össze kellett szednem, hogy megkérdezhessem, hol van a Nefelejcs utca.

FURCSA

Droznicsekék szerelme így kezdődött. A férfi zavartan suttogott a nő fülébe:
– Esküszöm, nem kérek mást, csak egy csókot lehelhessek a szép, szelíd homlokára...
A gyermeküket múlt héten íratták be az általános iskolába.

FIGYELMEZTETÉS

Jaj annak a kötéltáncosnak, aki kiegyensúlyozatlan életet él.

MEGLEPETÉS

Kerefinével az utcán találkoztam. Kipirulva újságolta:
– Ma van a férjem születésnapja. Egy kis meglepetést szereztem neki. Sok fejtörésembe került, míg kitaláltam, hogy minek örülne a legjobban.
– És minek?
– Ma nem veszekszem vele!

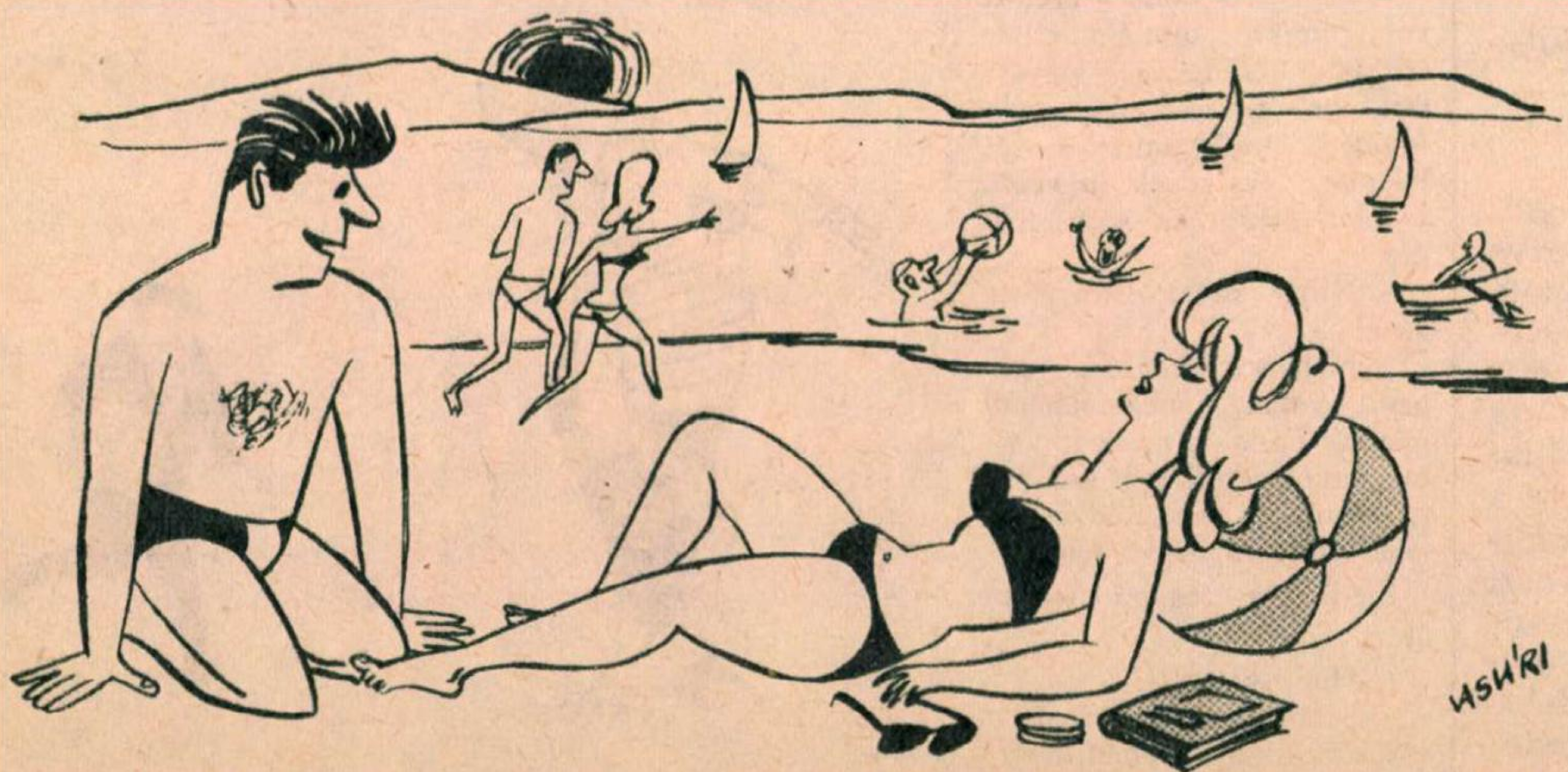
MOZI

Amikor kifelé jöttem a moziból, arra gondoltam, hogy ismert színészünk bizony elég gyengén szerepelt ebben a filmben. Panaszomra a jegyszedőnő bizalmasan hozzám hajolt:
– Nem is csoda, kérem. Naponta három előadás a moziban. Az esti vetítésre már elfárad a művész úr. Tessék megnézni a filmet egy délutáni előadáson!

G. Sz.

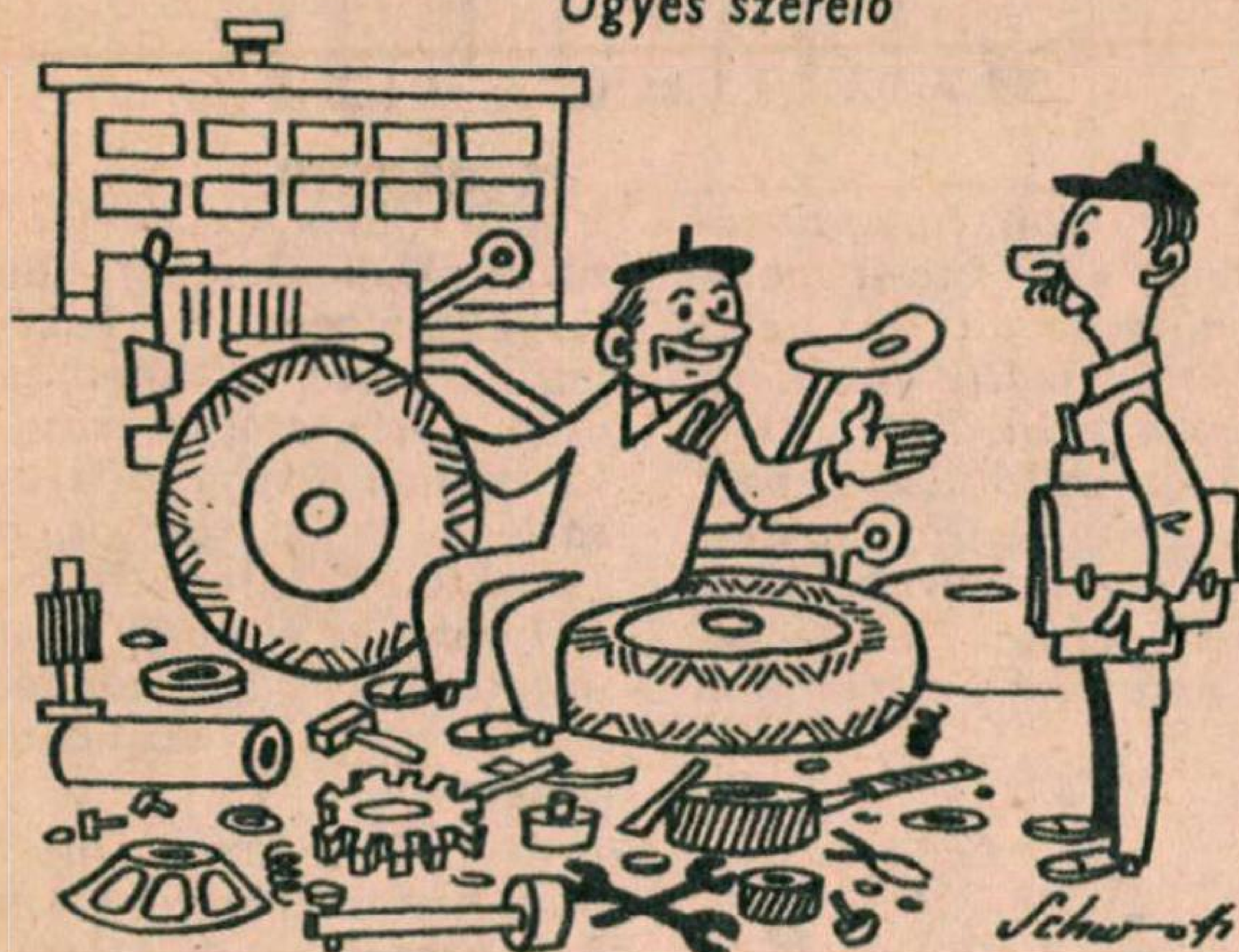
Bikini

Vasvári Anna rajza

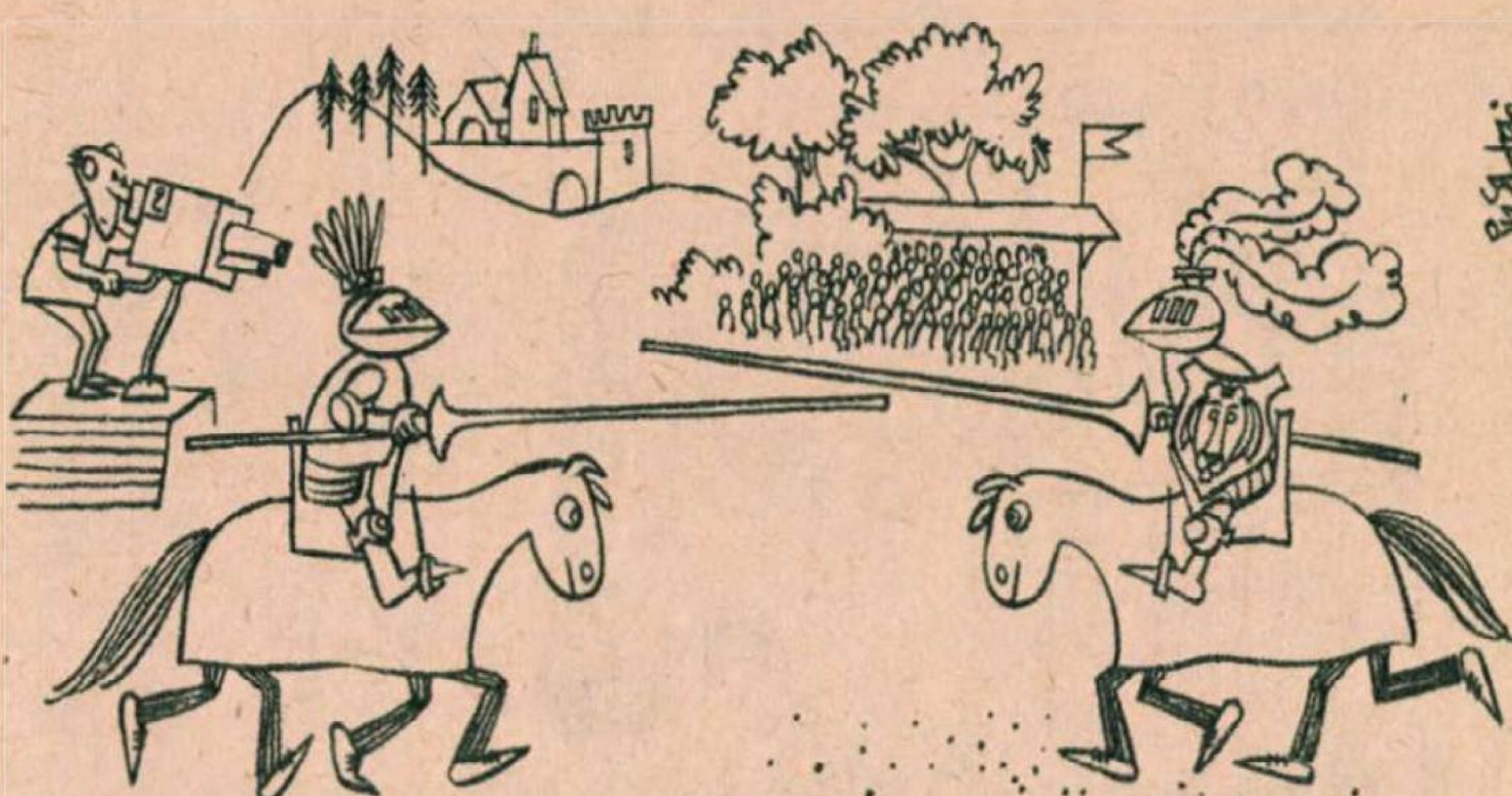
– Olyan szép vagy, mint egy képeslap címoldala!...

Ügyes szerelő

– Már tudom, hogy mi volt a baja!
– Na?
– Nincs benne benzin!

Lovasjátékok Nagyvázsonyban

...a lóhiány ne legyen akadály.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY PIKOLÓ SÖR

Hol volt, hol nem volt a Szent István körút és a Honvéd utca sarkán egy söröző. Ez nem mese, hanem szóról szóra értendő: a söröző hol volt – hol nem volt, mert restaurálták. Ebből már az is kitűnik, hogy inkább nem volt, mint volt – mert alig nyitott ki, máris bezárt, és szorgos kezek újra átépítették, és az ilyen átépítést nem lehet elhamarkodni, az ilyesmi nagyon, de nagyon hosszú ideig tart.

Pedig jó kis söröző volt az, kérem. Hidegmeleg ételeket lehetett ott kapni – állva is –, jót és olcsón. Egyetlen hibája, hogy mindig tömve volt, a pénztárak előtt hosszú sorban álltak az emberek, a pincéreknek, kiszolgálónőknek lélegzetvételnyi idejük sem volt. Ez volt régen. Kíváncsi voltam, mi van most? Ezért betértem a nemrégen megnyitott, ízléses, ragyogóan tiszta söntésbe egy pikoló sörre.

A szép helyiségben heten voltunk. Három fehérköpenyes hölgy állt a pénztárnál, három fehérköpenyes a pult mögött, és középen álltam én, a vendég. Hatan egy ellen! Már ez is kissé elbátortalanított, de azért előadtam óhajomat, a pikoló sört illetőleg. Rövid, elutasító választ kaptam, amit úgy értettem, mintha azt mondták volna: „Stand van, várni kell."

A szaknyelvet ugyan nem értem, de sejtettem, hogy talán éppen most adják át a pénztárt, elszámolás folyik, tehát várni kell. Odaálltam egy modern vonalú, magas, kerek asztal mellé, elővettem az újságot, és rágyújtottam. Minden mellékgondolat nélkül, csak úgy véletlenül, rápillantottam az órámra. Tizenöt óra múlt két perccel.

Kellemes csönd uralkodott a helyiségben. A kék füstkarikák békésen keringtek a mennyezet felé, nyoma sem volt az egykori tolongásnak, lármának, kiabálásnak. Inkább egy tudományos laboratóriumban éreztem magam, ahol komoly kutatómunka folyik. Az is folyt. A pénztár körül csoportosult fehérköpenyesek számításaikba mélyedtek, a pult mögött állók rovátkolt faléccel mérték a borszintet a tégelyekben. Időnként egy férfi jött át az étteremből, és segített nekik. Nemcsak az idő, hanem a munka is szépen haladt.

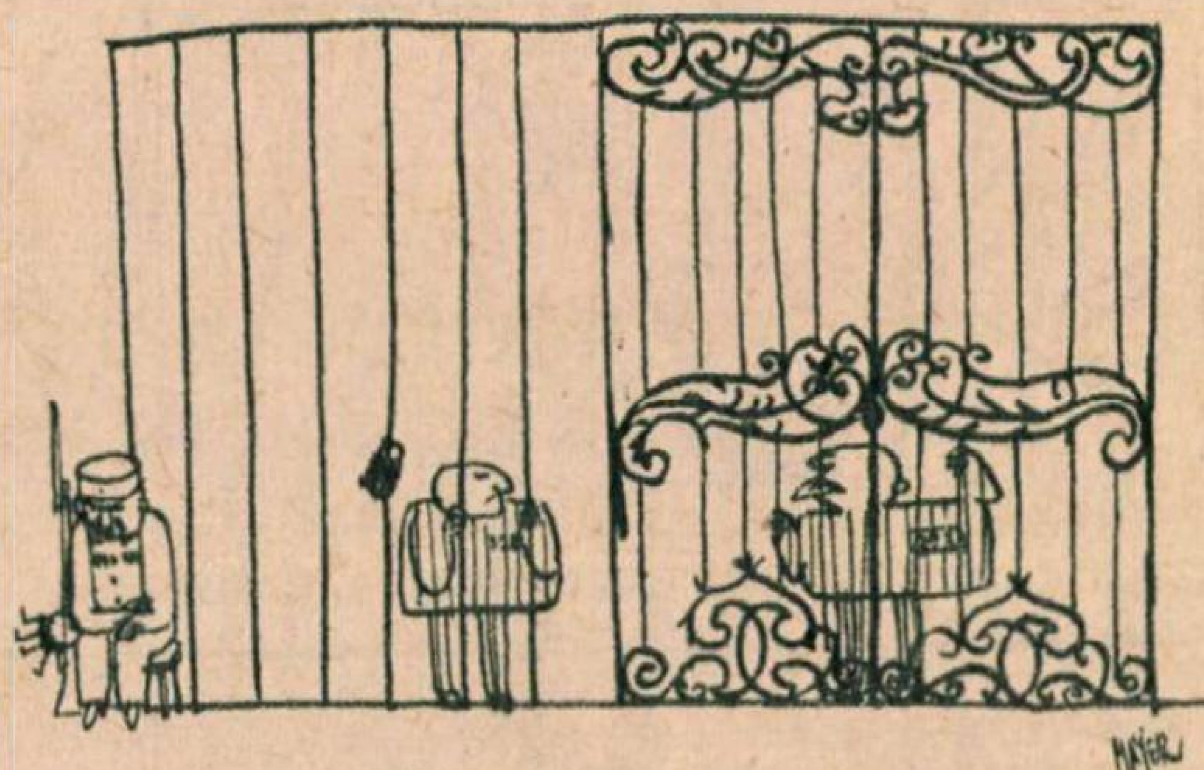
Tizenöt óra húsz perckor, vagyis tizennyolc perccel érkezésem után, különös esemény történt. Az utcáról egy férfi lépett a söntésbe, és egy deci bort kért. Egy vendég! Semmi kétség, rajtam kívül mások is járnak ide. Saját szememmel láttam. Természetesen ő is ugyanazt a választ kapta, mint én, és odaállt egy másik magas asztalhoz várni.

Fél négy után két perccel a pénztár üzemelni kezdett. A deciboros ember elém tolakodott, de hát ez érthető. Ideges volt szegény, már tizenkét perce várt arra az egy deci borra. De isten nem ver bottal! Mert alig nyúlt remegő kézzel a kis céduláért, a pultnál kiabálni kezdtek: „Ne adj ki blokkot, még nem vagyunk készen, itt még stand van!"

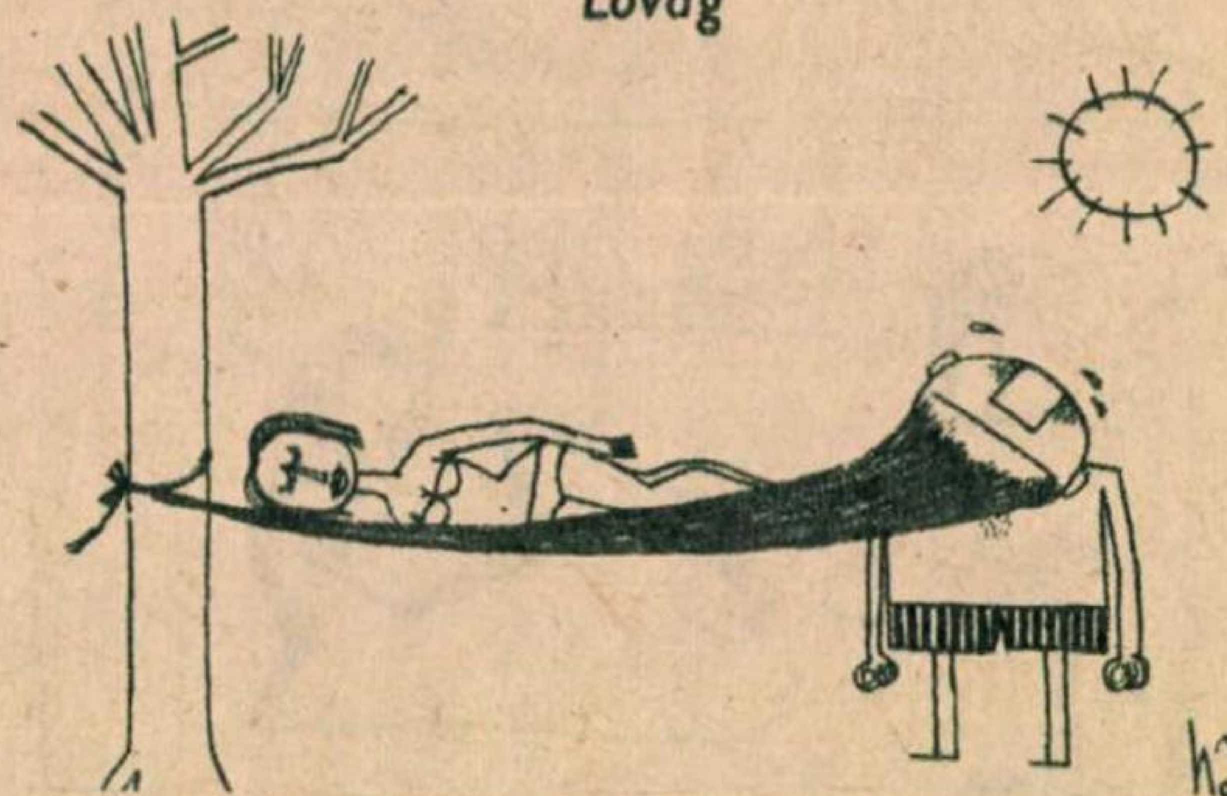
No de ha a vége jó, minden jó. Alig több, mint félórás várakozás után, ha hiszik, ha nem, megkaptam a pikolót. A sör pedig igazán jó volt.

Szőnyi Zoltán

Protekció

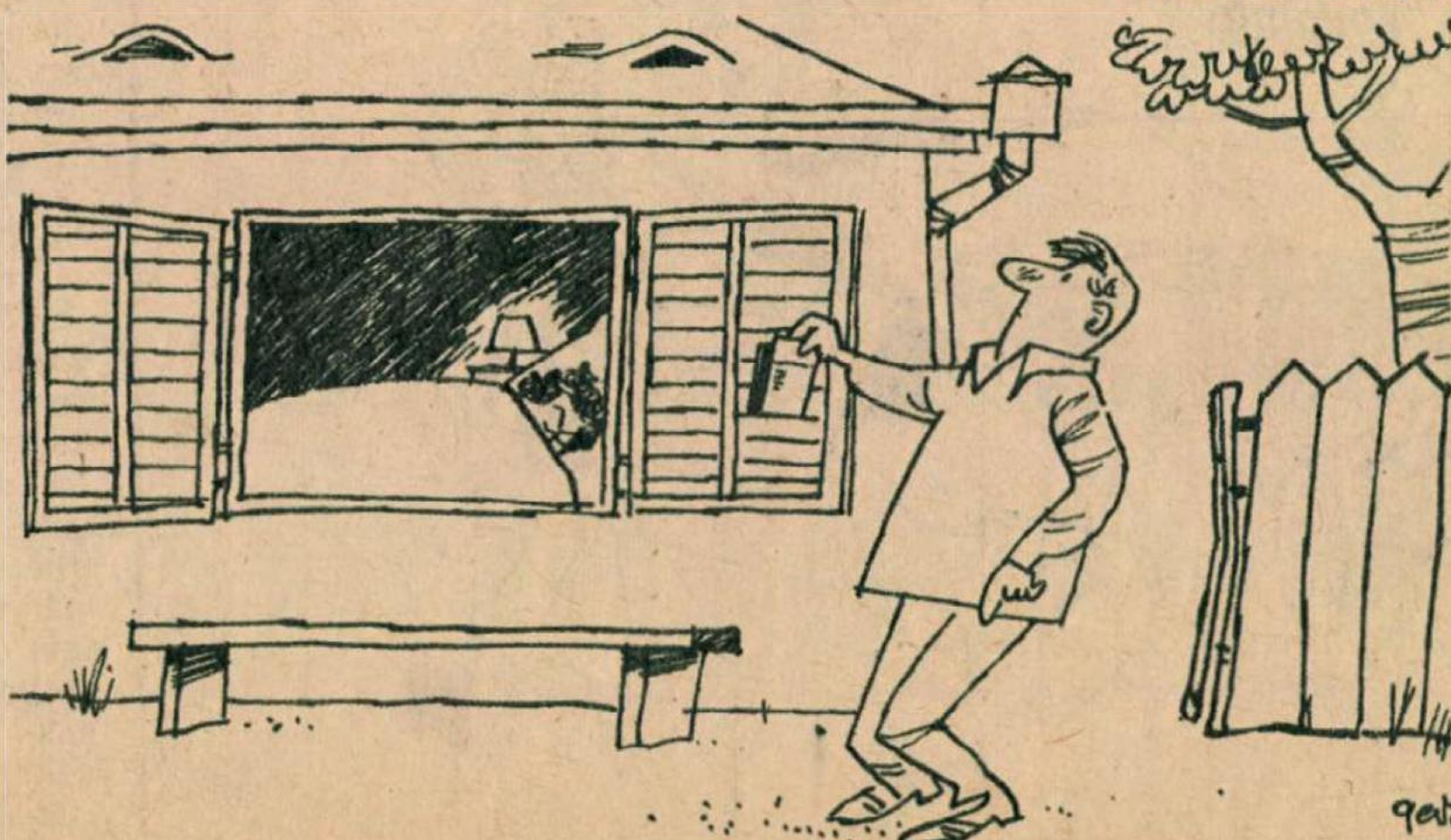

Lovag

Nyaralás közben

Gerő Sándor rajza

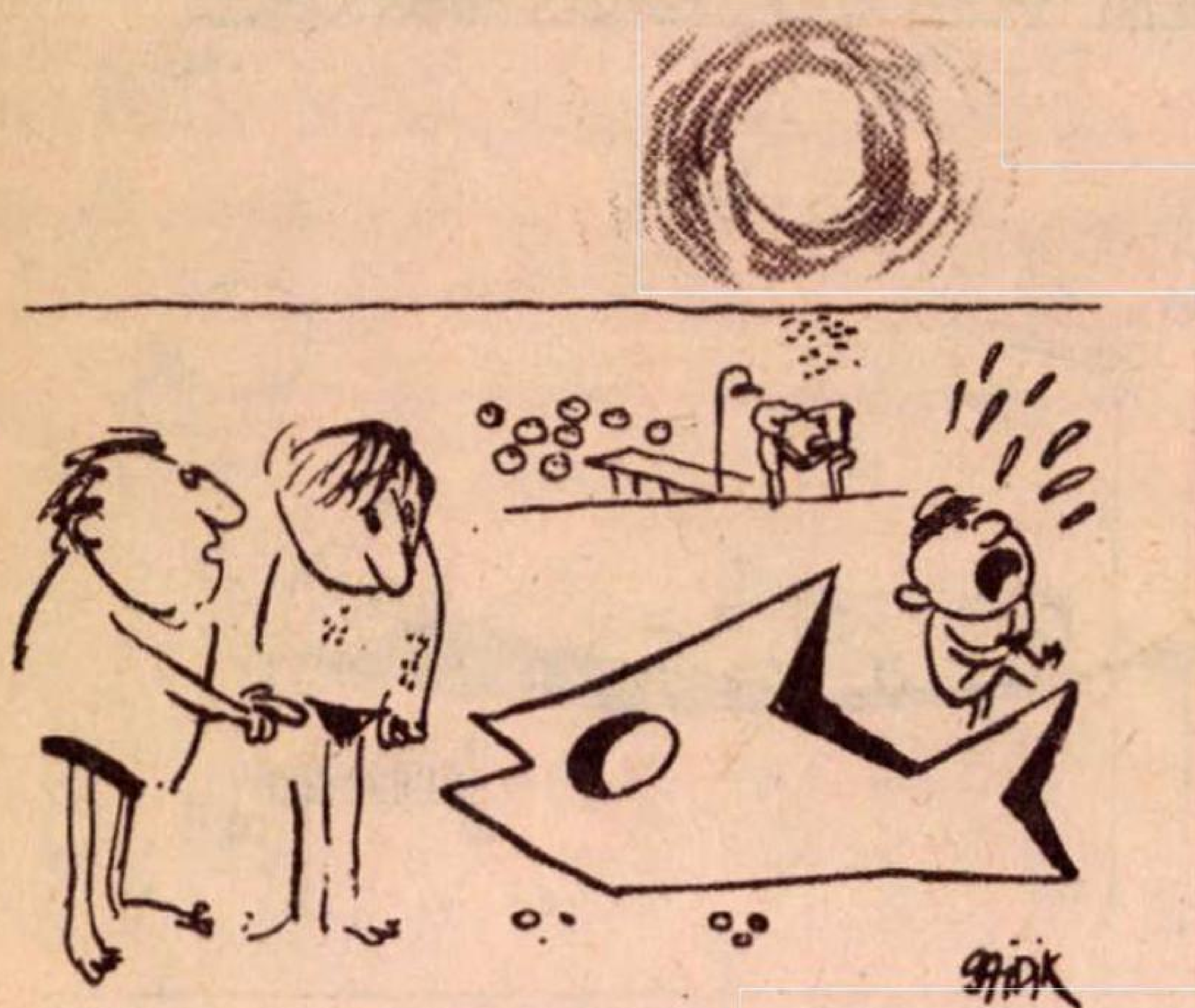
– Hukk... Hová vitték a blokkoló órát?

Szó szerint...

Vasvári Anna rajza

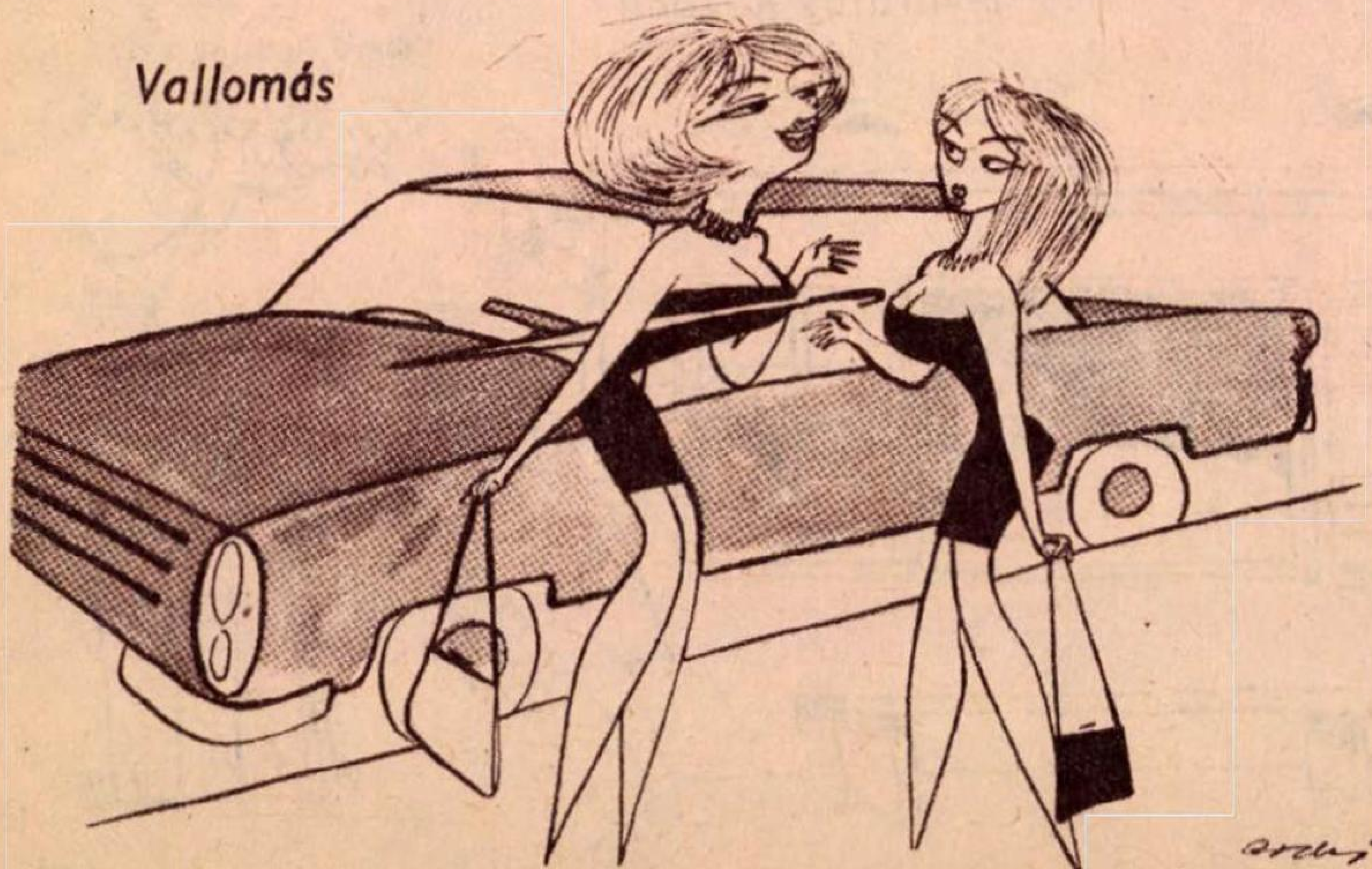
Az alkotmány biztosítja a munkához való jogot...

A keszthelyi strandon

– Ez a Balaton legveszélyesebb hala, már többen nekimentek!...

Vallomás

– Mondd, miből tellett nektek kocsira?
– Mindenemet pénzzé tettem...

PARAMOUNT

Elismerem, hogy történetem egy kicsit valószínűtlen, de az élet gyakran szállít meglepő eseményeket. Egy ízben, amikor autóbuszra vártam, a megálló mellett levő Közért kirakatában ajókagyűrűs konzervet pillantottam meg. Nem

mindenhol kapható ilyen étel, ha ezt sonkával összeházasítom, pompás kis vacsora kerekedhetne belőle. Bementem, és az eladóval közöltem elképzeléseimet. Ő azonban, ahelyett, hogy szorgosan nekilátott volna a sonka szeletelésének, mereven nézni kezdett engem.

A helyzet kellemetlen volt, én is megnéztem magamnak az eladót. Kopaszodó, hegyes orrú, idősebb férfi volt, közel ülő, savószínű, szemekkel, olyasfajta figura, aki, ha egy bűnügyi darabban a színpadra lép, nyomban a gyanú középpontjába kerül. Elképzeléseimet alátámasztotta az a hatalmas kés is, amit a jobbjában szorongatott. Nem keltett volna bennem meglepetést, ha arról értesülök, hogy a pult alatt két, felpeckelt állú áldozat vár szomorú sorsára, akiket majd a kellő pillanatban — záróra után — egy alkalmas helyre kicsempész, és ott elintézi őket. Miért néz engem ilyen merően ez a fickó? Most megszólal.

— Most ismerlek csak meg! Te a Paramountnál dolgoztál!

Inkább állítja, mint kérdi. Könnyű megadnom rá a tagadó választ, hiszen nekem mindössze két foglalkozásom van, muzsikálok és írok. Igaz, hogy a lelkem mélyén mindig irigyeltem a színes pályafutású embereket, akik társalgás közben könnyen említhetnek ilyesféléket: „Ez még akkor történt, amikor kopráť szállítottunk a déli tengereken." Vagy: „Éppen, amikor vadlovakat törtem be Argentínában..." Esetleg: „Persze, akkoriban még görkorcsolya-csatoló voltam Prága óvárosában..." Egy biztos, a Paramount filmvállalatnál soha az életben nem dolgoztam. Az eladót nem töri meg elutasító válaszom.

— Dehogynem, most már biztosan emlékszem az arcodra! A Paramounttól!

Kivel téveszt össze ez az alak? Veronika Lakekel? Véget akarok vetni az értelmetlen találgatásoknak, és újból kérem a vacsorámat. A hegyes orrú — közben még gyanakodva fel-felpillant rám — lassan munkához lát. Kifizetem a blokkon feltüntetett árat, átveszem a csomagot, és nem állom meg, hogy a távozásnál, amikor az eladó fürkésző pillantása kísér, valamit oda ne mondjak neki. Azt várja, hogy elkacagom magam, azt mondom, hogy persze, a Paramountnál voltam, még szép, hogy felismersz, megvárom a zárórát, utána kocsmába ülünk, ahol zaftos húsok és szilaj borok fogyasztása mellett felelevenítjük a régi szép időket. De ehelyett — magam sem tudom miért — ezt vágom oda neki:

— Nagyon téved, én a Metro—Goldwyn—Mayernál dolgoztam!

Hazatérve kibontottam a kis csomagot, benne sonka kövérjét, két szalámivéget és egy nagyon bús halfejet találtam. Éhesen keltem fel az asztal mellől, és arra gondoltam, vajha miért is nem dolgoztam a Paramountnál. Most jóllakva szapulhatnánk egykori főnökeinket, és bizonyára sok intimitást is megtudtam volna Ida Lupino életéből.

Tardos Péter

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit csinálnának Johnson helyében?

A saját Fehér Házam előtt söpörnék.

B. E.

Kipróbálnám, milyen érzés mindenkivel békességben élni.

D. F.

Békét kötnék Amerikával.

F. L.

Felvenném a L. B. Goldwater nevet, lemondanék az elnökségről, és visszavonulnék texasi farmomra — marhát tenyészteni.

F. Gy.

Pont az ellenkezőjét annak, amit most csinál.

(f—p)

Nagyobb jövedelemhez juttatnám a felső tízezret. Hiszen a milliomos is ember.

G. Sz.

Kivenném a Fehér Ház pénztárából hetven dollárt, és elutaznék Olaszországba.

M. Gy.

Megpróbálnám beleélni magam egy Vietnamban harcoló amerikai tengerészgyalogos helyzetébe.

P. L.

Közzétenném egy hirdetést: vezető pozícióban dolgozó éltesebb férfiú 1969. januárra megfelelő állást keres.

S. A.

Tartózkodnék a politikától és a közügyektől, mert ezen belül szoktak hibákat elkövetni az államférfiak.

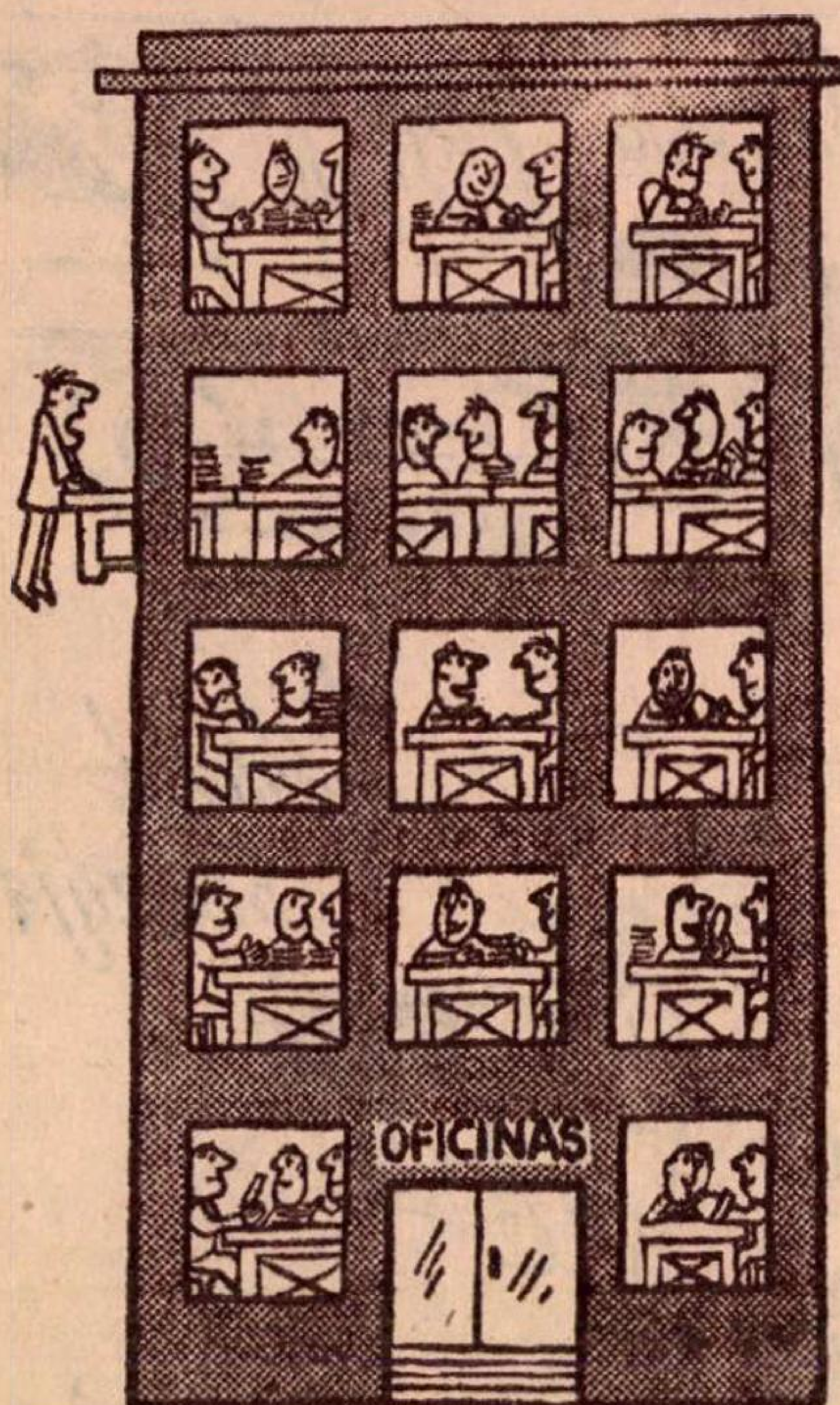
S. P.

Tanácsot kérnék tőlem, hogy mit csináljak?

(t.)

IMPORT HUMOR

LÉTSZÁM-TÚLLÉPÉS

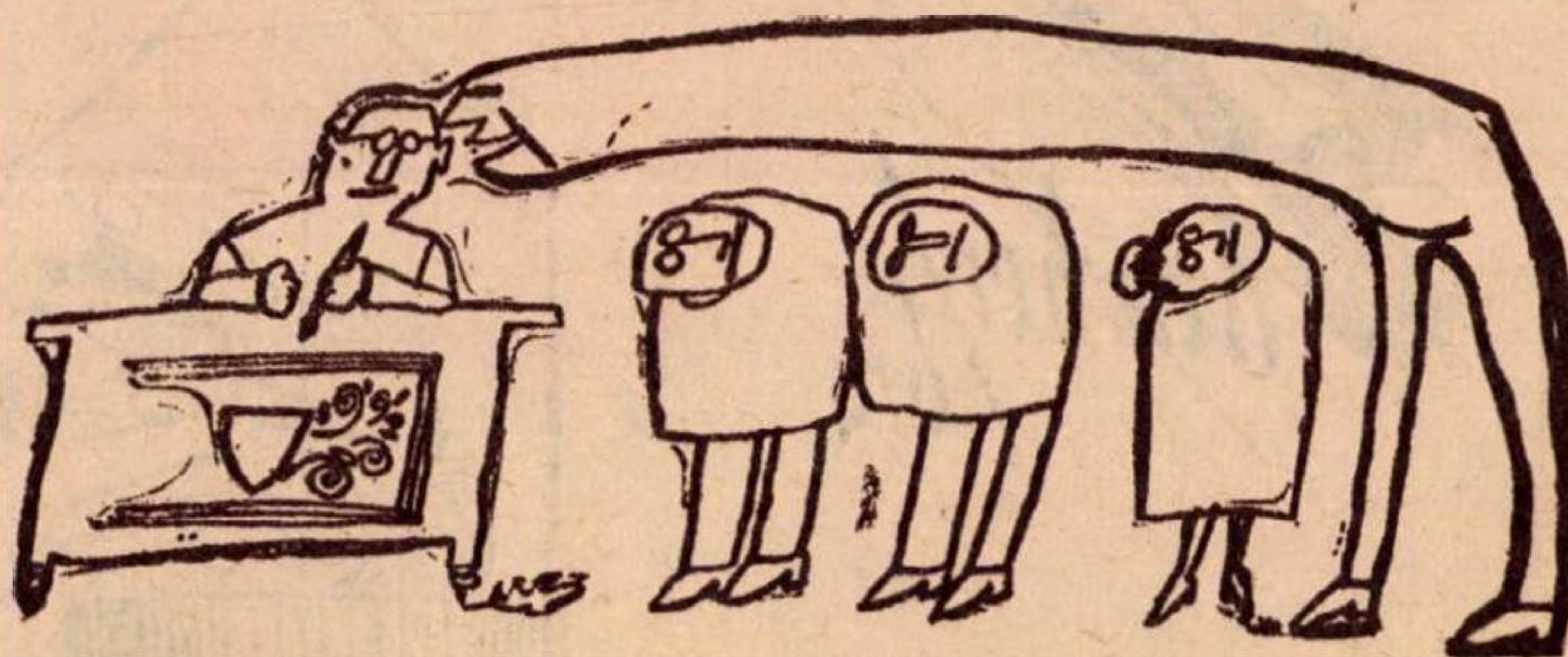

HAJÓTÖRÖTTEK

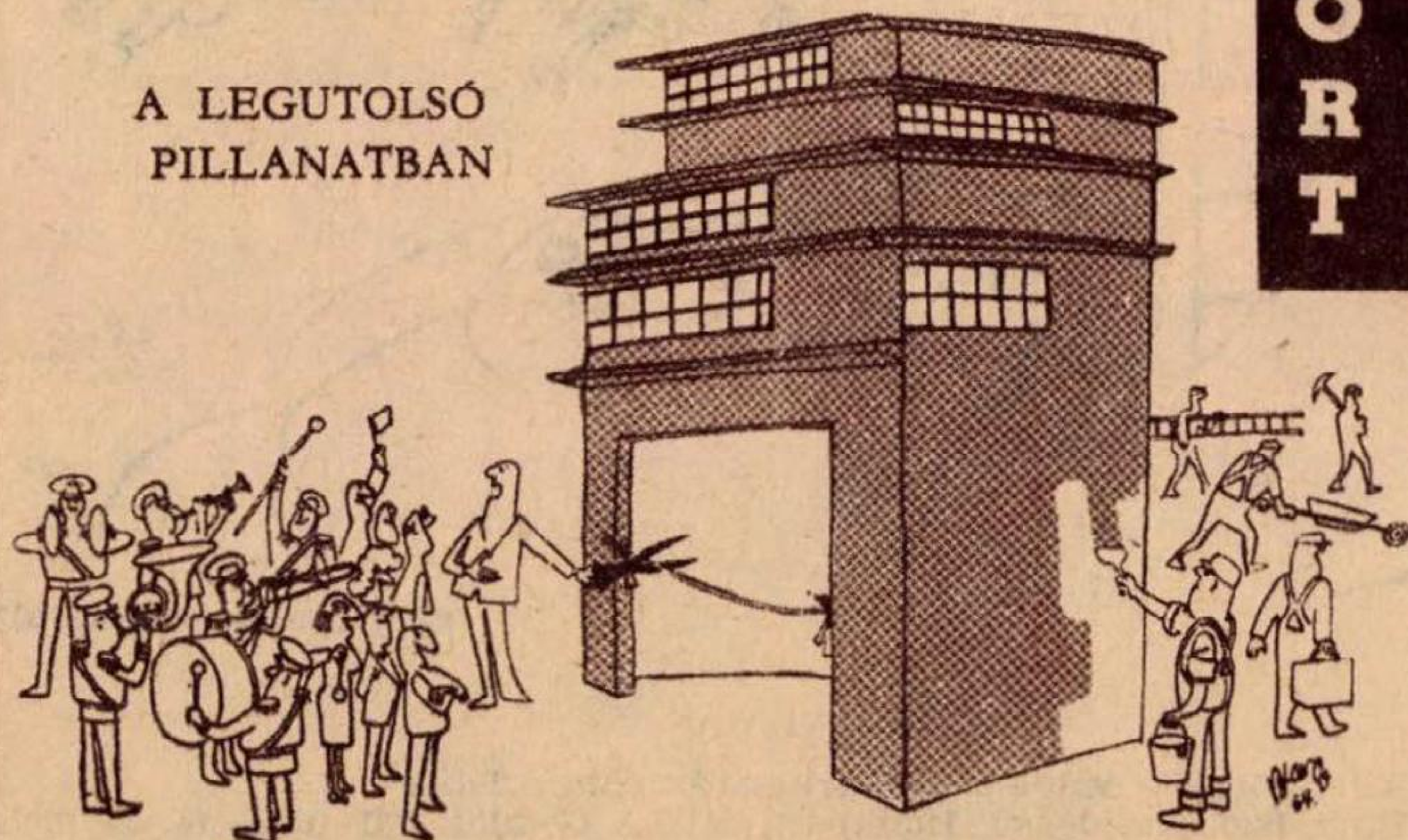

– Uraim, vegyék tudomásul, hogy ez az utolsó nyulam!

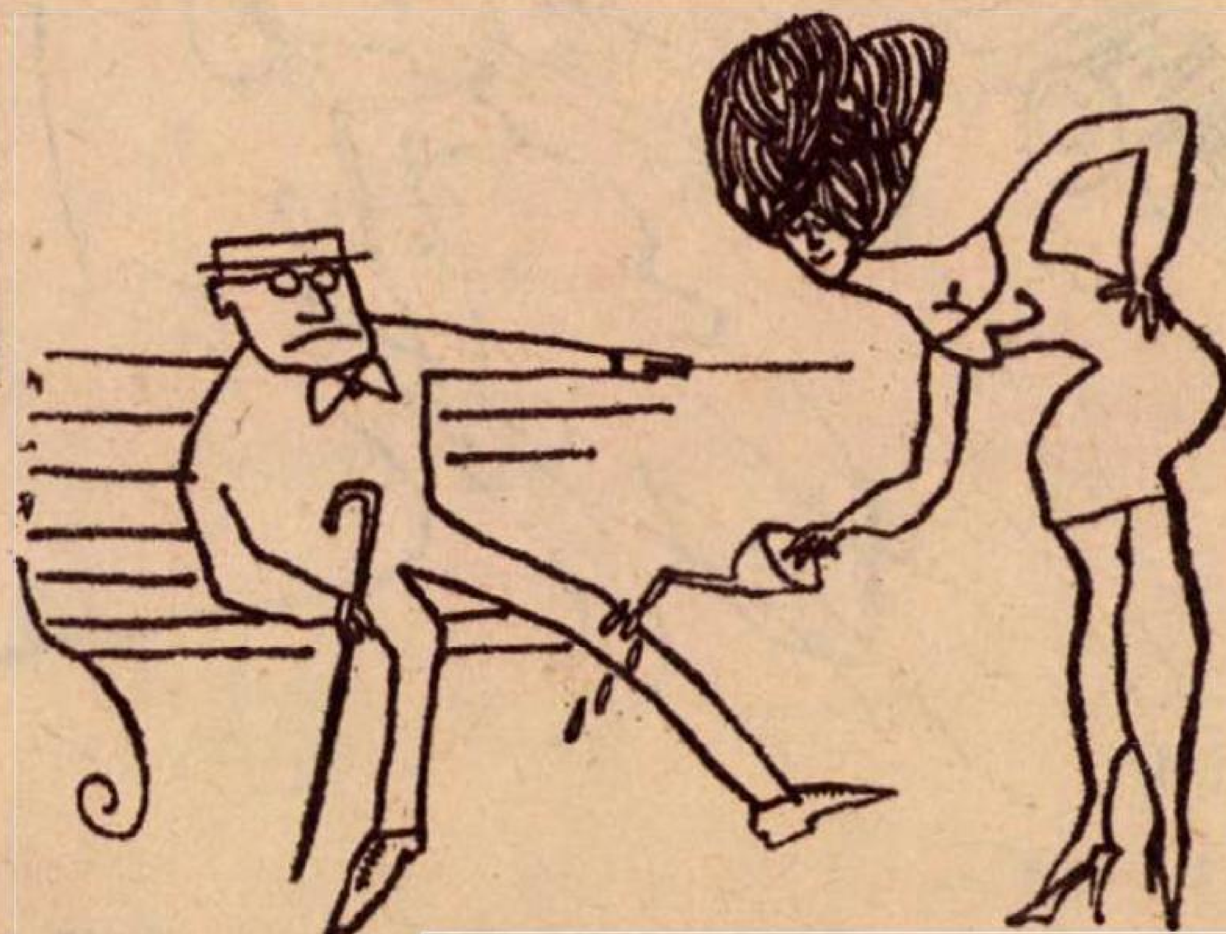
STRÉBERSÉG

A LEGUTOLSÓ PILLANATBAN

TÁNC-SZÜNETBEN

(Rajzok a „Palante y palante" című kubai szatirikus lapból)

Közlekedési KRIMI

I. AZ EMBERVADÁSZOK

Nincs menekvés!

A nőrabló

Az áldozat bosszúja

8 ember/óra

SEGITSÉG!

SZ–

Szűr-Szabó József rajza

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220. – 65.4865 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.8042 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504